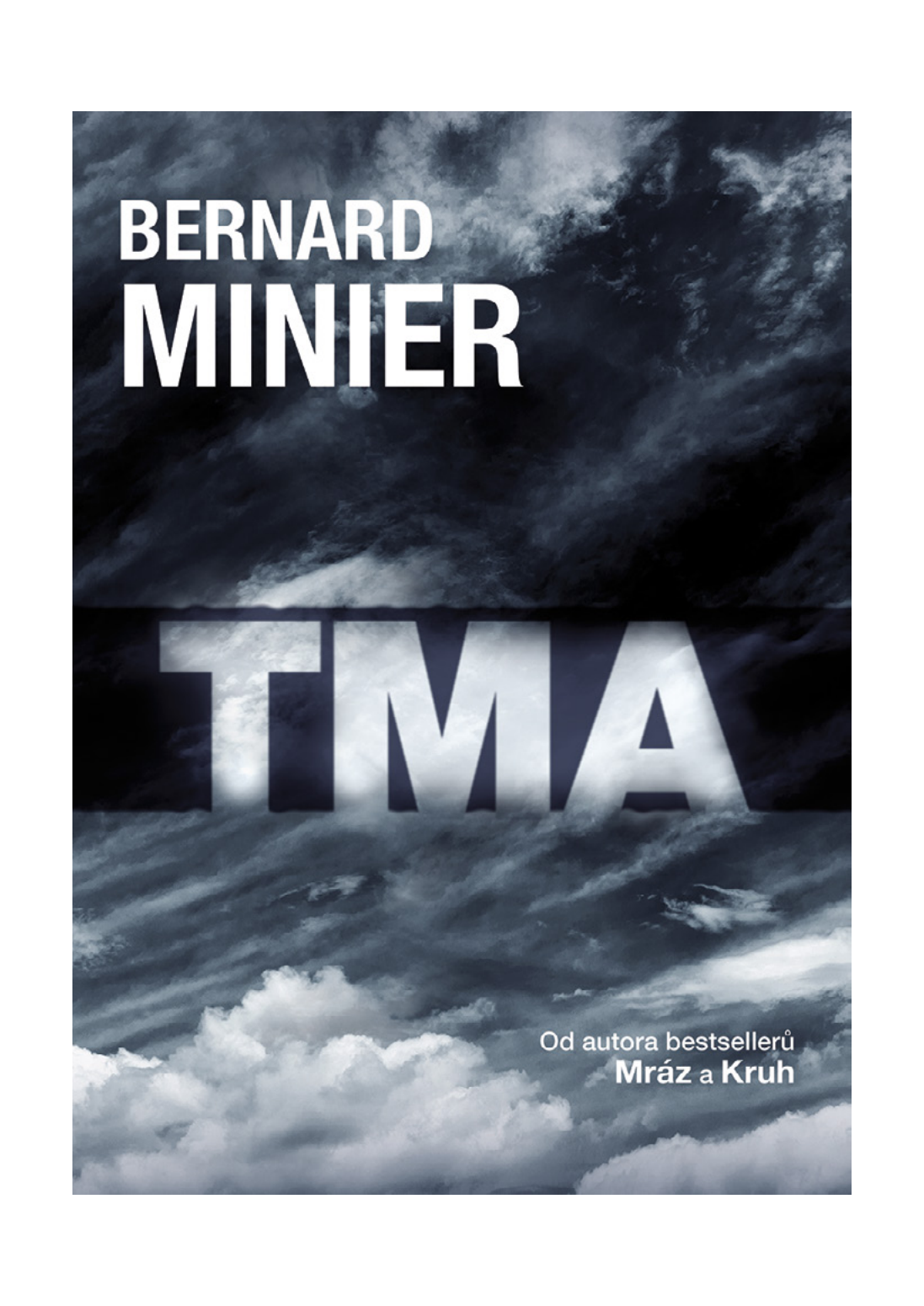

**BERNARD
MINIER**

TMA

Od autora bestsellerů
Mráz a Kruh

TMA

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Bernard Minier
Tma – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

x·y·z

BERNARD MINIER

TMA

PŘEKLAD JIŘÍ ŽÁK

PROLOG

Bělověžský prales na hranici Polska a Běloruska

POPAMĚTI KRÁČEL LESEM. Sněhem a vichřicí. Zimou mu drkotaly zuby. Na jeho obočí a řasách visely ledové krystalky. Sníh se mu ve vrstvách lepil na prošívanou bundu a na mokrý vlněný kulich. Dokonce i Rexovi dělalo potíže prodírat se hlubokým sněhem, do něhož se při každém skoku bořil až po obojek. V pravidelných intervalech štěkal a projevoval tak svůj nesouhlas. Jeho štěkot se vracel v ozvěně. Občas se zastavil a otrásl, jako by vylezl z vody, a kolem jeho žlutočerné srsti se přitom pokaždé roztančil mrak prachového sněhu a ledových krystalků. Jeho jemné svalnaté tlapy dělaly v bílém rubáši hluboké stopy a břicho nechávalo na povrchu zakřivený otisk jako po umělohmotných sáňkách.

Stmívalo se. Zvedal se vítr. *Kde je?* A kde je chata? Zastavil se a zhluboka se nadechl. Dýchal se mu těžko, z plic mu vyrážel chrapot. Bundu a svetr měl na zádech propocené. Les na něj působil jako živý organismus. Vrzání zasněžených větví pohybu-
jících se ve větru, suché praskání, když se do kůry zahryzl chlad, šepot větru a křišťálové zurčení nezamrzlého potoka, to všechno mu v uších znělo dvojnásob hlasitě. Šustot jeho kroků rytmizoval chůzi. Kolena zvedal vysoko a musel vynakládat stále větší úsilí, aby se vymanil ze sevření sněhu. A chladu. Panebože, to je zima! Nikdy v životě takovou zimu nezažil.

BERNARD MINIER

Něco spatřil skrz šedivý soumrak a sněhové vločky, které ho bodaly do očí. Něco vpředu ve sněhu. Kovový záblesk, dva zubaté kruhy... *Past...* Mezi chladnými čelistmi vězelo něco tmavého.

Na okamžik se mu udělalo špatně. To, co viděl, se nepodobalo žádnému živému bytosti. Bylo *to* napůl spolykané, sežrané a roztrhané. Kolem pasti byla sražená krev a chlupy. Viděl i kosti a růžové vnitřnosti pokryté jinovatkou.

Stále ještě hleděl na past, když se ozvalo zoufalé zavytí, které jím proniklo jako zrezivělé ostří. Nevzpomínal si, že by někdy takové vytí slyšel, vytí plné hrůzy, bolesti a takřka nelidského utrpení. Žádná lidská bytost by takový zvuk nedokázala vydat. Vycházel z hlubin lesa přímo před ním. *Nedaleko...* Když se vytí ozvalo znovu, v žilách mu ztuhla krev. Zjezily se mu všechny chlupy na těle. Potom se vytí ztratilo v soumraku, jak ho odnášel polární vítr.

Na chvíli zavládlo ticho. Potom se ozvalo další zavytí, tentokrát změněné a vzdálené. Připomínalo ozvěnu toho prvního. Ozývalo se zleva, zprava, *odevšad* z lesa pohlceného temnotou. *Vlci...* Po celém těle mu naskočila husí kůže. Vrátil se zpátky na cestu a se zoufalou energií zvedal kolena ještě výš. Směřoval k místu, odkud se vytí ozývalo. A najednou ji spatřil. Chatu. Její tmavá příkrčková silueta se rýsovala na konci aleje stromů. Poslední zledovatělé metry skoro běžel. Rex zřejmě něco ucítil, protože se rozštěkal a předběhl ho.

„Rexi, počkej! K noze, Rexi! REXI!“

Ale německý ovčák už vklouzl dovnitř pootevřenými dveřmi, které zablokovala malá sněhová návěj, takže nešly úplně dovřít. Na pasece panovalo zvláštní ticho. Náhle se z hlubin lesa ozvalo

ještě příšernější zavytí, kterému odpověděl koncert štekání. Hrdelní ozvěny si navzájem odpovídaly. Blížily se. Neobratně překročil návěj a vešel do chaty. Přivítal ho záblesk teplý jako rozpuštěné máslo. Svítila tam petrolejka.

Otočil hlavu. Zůstal stát bez hnutí. Mozkem mu projela ledová jehla.

Zavřel oči. Zase je otevřel.

To není možné. To nemůže být pravda. Musí se mi to zdát. Určitě je to jen sen.

Spatřil Marianne. Ležela nahá na stole uprostřed chaty. Její tělo muselo být ještě teplé, protože se z něj v ledovém vzduchu doslova kouřilo. Napadlo ho, že Hirtmann nemůže být daleko. Na okamžik odolával touze vydat se za ním. Všiml si, že se jí třesou všechny údy, jako by se ocitly na hraně černé propasti, mdlob nebo šílenství. Nebyl to třas, spíš křeče. Udělal krok. Pak ještě jeden. Přinutil se na ni podívat. Marianne měla tělo rozříznuté od krku až po slabiny. Musel jí to udělat zaživa, protože rána hodně krvácela. Celá horní část těla, dřevěný stůl, na němž ležela, a prkna podlahy byly doslova nasáklé hustou krví, z níž se také kouřilo. Vrah jí stáhl kůži a rozevřel hrudní koš. Zdálo se, že žádný orgán nechybí, kromě jediného. *Srdce...* Hirtmann ho před odchodem něžně položil na Mariannin Venušin pahorek. Srdce bylo ještě pořád teplejší než zbytek těla. Servaz viděl, jak z něj do ledového vzduchu chaty stoupá bílá pára. Překvapilo ho, že necítí žádné znechucení, že se mu neudělalo špatně. Něco tu nehrálo. Při takovém pohledu by měl vyzvracet vnitřnosti. Měl by se rozbrečet. Řvát. Ale zmocnila se ho podivná otupělost. V tu chvíli Rex zavrčel a vycenil tesáky. Servaz se k němu otočil. Pes

BERNARD MINIER

měl zježenou srst a hleděl do pootevřených dveří. Výhrůžně a vyděšeně.

Servaz cítil, jak v něm stoupá chlad.

Přistoupil ke dveřím. Vyhlédl ven.

Stáli tam. Na pasece. Obklíčili chatu. Napočítal jich osm. *Osm vlků*. Vyhublých a vyhladovělých.

Marianne...

Měl by ji odnést do auta. Vzpomněl si na zbraň, kterou nechal v přihrádce na rukavice. Rex vrčel dál. Servaz vnímal jeho strach a stres a pohladil ho po hlavě. Cítil, jak se mu pod srstí křečovitě napínají svaly.

„Hodný pejsek,“ řekl se staženým hrdlem, sedl si na bobek a vzal Rexe do náruče.

Zvíře k němu otočilo žluté oči plné takové něhy a lásky, až si Servaz uvědomil, že se mu do očí hrnou slzy. Rexovy teplé boky se zvedaly a dotýkaly se jeho těla. Servaz věděl, že existuje jen jediná šance, jak se odsud dostat. A bylo to nejsmutnější a nejtěžší rozhodnutí, jaké kdy v životě musel udělat.

Otočil se ke stolu, vzal srdce a vložil ho Marianne zpátky do hrudníku. Polkl, zavřel oči a vzal zkrvavené tělo do náruče. Bylo lehčí, než předpokládal.

„Tak jdeme na to, Rexi!“ řekl pevně a zamířil ke dveřím.

Pes začal na protest chraplavě štěkat, ale nakonec se vydal za svým pánem. Vrčel, zadní nohy mu podklesávaly a stahoval mezi ně ocas. Sklopil uši.

Vlci čekali. V půlkruhu.

Oči jim přímo žhnuly. Rexovi se zježila srst. Znovu vycenil zuby. Vlci mu odpověděli mnohem hlasitějším vrčením. Otvíra-

li tlamy, odhalovali dásně a strašlivé tesáky. Rex na ně zaštěkal. Jeden proti osmi. Domácí zvíře proti šelmám. Neměl nejmenší šanci.

„Běž, Rexi!“ zavelel Servaz a srdce mu přitom krvácelo. „Běž! TRHEJ!“

Tváře mu zaplavily slzy, dolní ret se mu třásl a jeho duše křičela: *Ne! Nechoď tam! Nedělej to, neposlouchej mě!* Pes několikrát zaštěkal, ale ani se nepohnul. Byl zvyklý poslouchat příkazy, ale tentokrát pud sebezáchovy převládl.

„Trhej, Rexi! Trhej!“

Příkaz mu dal pán, kterého ze všech lidských bytostí miloval nejvíc. Nikdy nepodal takový důkaz věrnosti, lásky a poslušnosti.

„TRHEJ, PANEBOŽE!“

Pes z pánova hlasu vycítil vztek. Něco, co bylo silnější než on. Chtěl mu pomoci. Chtěl mu tu věrnost a poslušnost dokázat. Navzdory strachu.

Vrhl se na ně.

Když se proti němu rozběhl jeden z vlků, bezpochyby vůdce smečky, málem nad ním získal převahu. Otočil se a zakousl se mu do krku. Vlk zařval bolestí. Zbylí vlci ve sněhu opatrně couvli. Obě zvířata se zaklesla do sebe. I z Rexe se v tu chvíli stala divoká, vzteklá a krvelačná šelma.

Servaz už nemohl dál čekat.

Obrátil se a vyrazil. Vlci si ho vůbec nevšíмали. Prozatím. Došel do aleje mezi stromy. Marianne nesl v náručí. Prošívanou bundu měl nasáklou její krví a tvář zaplavenou slzami. Za zády uslyšel první bolestné zavýetí svého psa a hlasitější vrčení vlčí smečky. Krev mu málem ztuhla v žilách. Rex zavyl podruhé. Byl to proni-

BERNARD MINIER

kavý jekot. Plný bolesti a hrůzy. *Volal o pomoc.* Servaz zaťal zuby a zrychlil krok. Ještě tři sta metrů...

Ve větrné noci se ozvalo poslední zavytí.

Z následujícího ticha Servaz pochopil, že Rex je mrtvý. Napadlo ho, jestli se vlci spokojí s tímto vítězstvím, nebo jestli začnou pronásledovat i jeho. Odpovědi se mu dostalo velmi rychle. Ve vichřici za sebou uslyšel zavytí. Menší část smečky pokračovala v lovu. A tentokrát byl kořistí on.

Auto...

Zaparkoval ho na cestě, asi sto metrů odsud. Už na něm ležela vrstva sněhu. Ještě zrychlil krok. V plicích ho pánilo a svíral ho strach. Vytí se ozvalo těsně za jeho zády. Otočil se. Vlci ho doháněli. *Čtyři z osmi...* Jejich jantarově žluté žhnoucí oči na něj upřeně hleděly a odhadovaly ho. Nikdy se mu nepodaří dostat se k autu. Je příliš daleko. Mariannino tělo v jeho náručí vážilo čím dál víc.

Je mrtvá. Už pro ni nemůžeš nic udělat. Ale můžeš se zachránit...

Ne! Jeho mozek takový nápad odmítal. Už obětoval psa. Cítil, jak její tělo ještě úplně nevychladlo. Jak bundou prosakuje její krev. Zvedl zrak k nebi. Sněhové vločky na něj padaly jako hvězdy, jako by se rozpadlo nebe a celý vesmír se na něj vrhl, aby ho pohltit. Ale na vlky to nijak nezapůsobilo. Už nechtěli čekat, cítili, že se tak snadné kořisti nemusí bát. Nasáli jeho strach a hlavně krev vytékající z druhé oběti. Dvě hostiny v jedné. Byli příliš vyhlodavělí. Příliš vzrušení. Vyrazili kupředu.

Zmizte! Vypadněte odsud! VY SVINĚ, ZMIZTE!

Nevěděl, jestli to skutečně vykřikl, nebo jestli to křičela jeho duše.

Utíkej! Teď, hned! Už pro ni nemůžeš nic udělat! Uteč!

Tentokrát vnitřní hlas poslechl. Pustil Marianniny nohy do sněhu a ruku jí strčil do hrudi. Prsty v rukavici nahmataly ještě teplé, pevné, pružné srdce. Vytáhl ho z rány. Zastrčil ho pod bundu ke svému vlastnímu srdci. Cítil, jak mu tričko okamžitě nasáklo krví. Potom její bílé nahé tělo pustil do sněhu. Sklouzlo dolů s tichým zašustěním. Servaz udělal tři kroky dozadu. Pomaličku. Vlci se na ni okamžitě vrhli. Servaz se otočil a začal utíkat. Doběhl k autu. Nebylo zamčené, ale on si na okamžik myslel, že dveře zamrzly. Krvavými prsty chytil kliku a ze všech sil zatáhl. Když se dveře se skřípotem otevřely, málem upadl na záda. Vklouzl za volant. Zakrvácenými rukavicemi vyndal klíče, které mu málem spadly mezi sedadla. Podíval se do zpětného zrcátka. Náhle si uvědomil, že tam někdo sedí. A věděl, že právě zešílel. *Ne, to není možné!* Ale ona otevřela ústa.

„Martine,“ řekla prosebně.

„MARTINE! MARTINE!“

Zachvěl se. Otevřel oči.

Seděl zabořený do starého prosezeného křesla. Rex mu lízal pravou dlaň visící dolů podél opěradla.

„Vypadni,“ řekl nějaký hlas psovi. „Běž otravovat někoho jiného! Martine, jste v pořádku?“

Rex odcházel a vrtěl přitom ocasem. Hledal nějakého jiného kamaráda. Byla jich tady spousta. Rex patřil všem a nikomu. Měl ho tu rád každý. Servaz se oklepal jako pes ve snu. Zadíval se na televizi. Na obrazovce běžela reportáž o francouzském vesmírném dobrodružství. Poznal obrovský glóbus z observatoře ležící

východně od Toulouse, který v noci modře svítil a označoval hranice kontinentů. Pak poznal i Výzkumný ústav letectví a kosmonautiky u Jolimontu, nacházející se na opačné straně údolí nad středem města.

Kromě Élise nebyl v sále nikdo. Uvědomil si, že usnul u televize zmožený horkem vládnoucím v budově v tomto letargickém zimním odpoledni, které se nekonečně vleklo. Otočil pohled k prosklené stěně, za níž celé dopoledne ozařovalo slunce bílou krajinu. Během těch příjemných hodin, kdy na chodbách voněla káva, ozýval se smích zaměstnanců, za okny stál ozdobený vánoční stromeček a krajina zářila oslepující bělobou, našel zase kus svého dětství.

Po obědě ve společné jídelně se slunce schovalo za mraky, zvedl se studený vítr, holé větve se za okny začaly pohybovat a venkovní teplota klesla z pěti stupňů nad nulou na jeden pod nulou. Servaz se mrzutě uvelebil do křesla před televizi s vypnutým zvukem a nakonec upadl do spánku plného nočních můr.

„Zdálo se vám něco ošklivého,“ řekla Élise. „Křičel jste.“

Podíval se na ni. Byl ještě celý rozespalý. Znovu se mu v mysli vybavil zasněžený les, chata, vlci... a *Marianne*... Nebyla to jediná noční můra... Jaká mu ještě zůstávala naděje? Odpověď: žádná.

„Určitě jste v pořádku?“

Élise, kyprá čtyřicátnice se směřujícíma se očima, i když se snažila tvářit se vážně, byla jedinou zaměstnankyní léčebny, kterou měl rád. A bezpochyby byla také jediná, která snášela *jeho*. Zbývající personál tvořili bývalí policisté, kteří se tady původně léčili, než se z nich stali ošetřovatelé. Říkalo se jim PASS, policisté – asistenti sociálních služeb. K ostatním pacientům se chovali se smě-

sicí pochopení, bratrství a soucitu, která v Servazovi vyvolávala pocit něčeho rosolovitého. Vůbec ho neměli rádi. Odmítal hrát hry, kamarádit se, vzbuzovat soucit. *Spolupracovat...*

Na rozdíl od nich Élise od něj nic neočekávala.

Nikdy nepracovala u policie. Jednoho krásného dne se rozhodla rozvést se s manželem, jenž ji dlouhé roky ponižoval, vyhrožoval jí a bil, a který se dopustil té chyby, že ji a jejich syna nechal po bezvýznamné hádce samotné na venkově. A že od nich odjel sám uprostřed noci. Po rozvodu ji neustále pronásledoval, ve dne v noci jí telefonoval, čekával na ni, když odcházela z práce nebo když šla nakupovat, prosil ji, aby se k němu vrátila, nebo ji vyhrožoval, že unese syna, že je oba dokonce zabije a sám pak spáchá sebevraždu. Jednou dokonce zašel tak daleko, že do Élise na parkovišti strčil tak, že si rozbila hlavu o nárazník auta a ztratila vědomí. Před synovýma očima. Na základě tohoto činu vydal soud ochranné nařízení na zákaz styku s bývalou manželkou. To ovšem bývalého manžela nijak neodradilo. Už předtím měl potíže se zákonem a věděl, že podobný druh nařízení je jen zřídkakdy v praxi uplatňován. Potom si Élise našla práci v léčebně pro policisty trpící syndromem vyhoření, kde se do ní všichni okamžitě zamilovali. Nakonec se některým pacientům svěřila se svým trápením a bývalý manžel začal mít najednou problémy s policisty, kteří za ním pravidelně chodili domů kvůli malicherným příčinám, ráno, v poledne i večer mu volali do práce, *přátelsky* ho zdravili, nejméně dvakrát týdně parkovali před jeho domem, na ulici před sousedy mu kladli naprosto zbytečné otázky, tykali mu a někdy mu dokonce uštědřili pár ran, ale zdaleka ne tak silných, jakými on častoval Élise. Vyhrožoval jim, že na ně podá

stížnost pro omezování osobní svobody, ale neudělal nic. Nakonec Élise a jejího syna pronásledovat přestal. Jakmile bývalý manžel zmizel z jejího života, rychle se proměnila v energickou ženu s nakažlivým úsměvem a chutí do života, jakou byla předtím.

„Volala vám dcera.“

Servaz na ni překvapeně pohlédl a obočí mu vylétlo vzhůru.

„Spal jste, tak vás nechtěla budit,“ dodala. „Ale říkala, že se brzy zastaví.“

Servaz vypnul dálkovým ovladačem televizi. Vstal. Pohlédl na svůj obnošený pulovr, který se už začal na loktech a manžetách párat. Vzpomněl si, že zítra je Štědrý den.

„Mohl byste se na Vánoce aspoň oholit,“ řekla mu vyčítavým tónem.

Chvilí mlčel.

„A když se neoholím?“

„Tak jen potvrdíte to, co si tady o vás skoro všichni myslí.“

Obočí mu znovu vyletělo nahoru.

„A co si myslí?“

„Že jste nevychovaný bručoun a nesnesitelný chlap.“

„Vy si to myslíte taky?“

Pokrčila rameny.

„Jak kdy.“

Zasmál se a odpověděla mu ozvěna jejího smíchu, jak odcházela pryč. Ale jakmile zmizela, Servazovi smích uvízl v hrdle. Ne že by se staral o to, co si o něm ostatní myslí, ale nechtěl, aby ho v tomto stavu viděla Margot. Naposledy ho navštívila už skoro před třemi měsíci. Nikdy nezapomněl na smutek a rozpaky v dceřiných očích.

Přešel vstupní halu a vydal se vzhůru po schodišti. Jeho pokoj byl až nahoře pod střechou. Neměřil víc než devět metrů čtverečních, nacházela se v něm postel stejně úzká jako Odysseovo lože, když se tajně vrátil na Ithaku, skříň, psací stůl a několik poliček s knihami: Plautus, Cicero, Titus Livius, Ovidius, Seneca... Spartánsky zařízený pokoj. Ale výhled na pole a les byl nádherný, dokonce i teď v zimě.

Sundal si starý pulovr a tričko, oblékl si košili a čistý svetr, prošivanou lyžařskou bundu, kolem krku si uvázal šálu a navlékl si rukavice. Pak sešel dolů po schodech do vstupní haly a zamířil k zadním dveřím vedoucím do bílé neposkrvněné krajiny.

Mlčky kráčet přes zasněženou pláň a došel až k lesu. Nadechl se vlhkého a studeného vzduchu. Ve sněhu nebyly žádné stopy. Před ním tudy nikdo nešel.

Pod zasněženými stromy stála kamenná lavička. Rukou v rukavici shrnul napadaný sníh. Posadil se. Vzádu na stehnech ucítil vlhkost a chlad.

Na nebi hlídkovali havrani. Nebe mělo takřka stejnou barvu jako zbytek krajiny.

Servazovy myšlenky měly barvu havraního peří. Zvrátil hlavu dozadu a zhluboka se nadechl. V duchu se usmíval. V poslední době to dělal často. Minulý měsíc přestal brát antidepresiva, aniž by se poradil s lékařem, ale teď se znovu začal bát, aby ho nepohltila temnota.

Možná příliš pospíchal...

Věděl, že nepokoj v jeho duši ho může zabít a že s ním bojuje jen proto, aby vůbec přežil. Bránil se hrůze depresí, ale čím víc se vzpíral, tím víc cítil, jak se kolem něj začíná svírat zlověstné pou-

to podobající se smyčce. V duchu se s obavami ptal, jak dlouho ještě vydrží takovému strašlivému utrpení vzdorovat.

Tak intenzivnímu.

Před šesti měsíci mu domů přišel balíček poslaný přes UPS. Odesílatelem byl jistý pan Osoba z Przewloky, ležící ve východním Polsku uprostřed lesa poblíž běloruské hranice. V krabici se nacházel další obal, tentokrát izotermický, a Servaz ucítil, jak ho po celém těle zamrazilo, když kuchyňským nožem rozřízl voskovou pečeť. Vzhledem k velikosti balíčku si teď nevzpomínal, co čekal, že najde. Bezpochyby uříznutý prst nebo ruku. Ale to, co našel, bylo mnohem horší... Bylo to červené jako kus čerstvého masa a mělo to tvar velké hrušky. *Srdce*... Evidentně lidské srdce. Přiložený vzkaz nebyl napsaný v polštině, ale ve francouzštině:

Zloučila ti srdce, Martine. Řekl jsem si, že teď se budeš cítit slobodnější. Samozřejmě že zpočátku budeš trpět. Ale doufám, že už ji přestaneš hledat. Mysli na to.

Srdečně.

J. H.

Poslední naděje. Malá, doutnající.

Byl to skutečně odporný vtip, poslat někomu lidské srdce. Policejní laboratoř prozkoumala DNA přes Mariannina syna Huga. A vynesla verdikt. Servaz pocítil nával šílenství. Adresa korespondovala s osamělým domem stojícím uprostřed obrovského Bělověžského pralesa, což je zbytek původního panenského pralesa, pozůstatek antického hercynského lesa, jenž na počátku

křesťanské éry pokrýval mírné pásmo evropské pevniny. Vzorky DNA potvrdily, že tam Hirtmann pobýval. Během posledních let zmizelo v evropských zemích několik žen. Mezi nimi Marianne... Servaz rovněž zjistil, že jméno *Osoba* znamená v polštině *Nikdo*. Hirtmann taky četl jeho milovaného Homéra.

Tady stopa samozřejmě končila...

O půl roku později Servaz onemocněl a poslali ho do léčebny určené pro policisty se syndromem vyhoření, v níž ho nutili dvě hodiny denně cvičit a zabývat se věcmi běžného života, jako například zametáním spadaneho listí. Práci se nevyhýbal, ale skupinových terapií se odmítal zúčastňovat. Nestýkal se ani s ostatními pacienty. Vadilo mu, že skoro všichni jsou na něčem závislí. Než sem přišli, mnozí z nich byli alkoholici. Policisté, kteří se dlouhé roky pohybovali na hraně zákona a nakonec se z toho zhroutili. Nedokázali dál snášet, že jim celé dny říkali fízlové, poldové, darebáci a svině, že na školním dvoře napadali jejich děti, protože jejich otcové byli policisté, že je opouštěly manželky, které jich už měly plné zuby, a že je všichni celý život nenáviděli, zatímco skuteční zločinci se rozvalovali na terasách kaváren nebo dokonce v jejich postelích... Většina ze stávajících pacientů si už nejmíň jednou strčila do úst hlaveň služební zbraně.

Deprese vás kromě jiného zbaví schopnosti dělat jakoukoliv práci. Stehlin, jeho nadřízený, rychle pochopil, že Servaz nedokáže dál řádně vykonávat svou profesi. Servaz by mu to sám potvrdil, kdyby se ho na to zeptal. Měl už po krk vrahů, násilníků a zločinců všeho druhu. Měl po krk i všeho ostatního, alimentů, televizních zpráv, stavu světa, a dokonce i svých milovaných latinských autorů.

A Mahlerovy hudby...

Tenhle poslední symptom ho zneklidňoval ze všeho nejvíc. Zdolal ten svah? To ještě nebylo jisté. Ale v poslední době se v té jednotvárné zasmušilé krajině, která se stala jeho životem, začínaly objevovat náznaky, jako by měl led roztát. V žilách mu opět začínala kolovat krev. A taky ho začala pronásledovat myšlenka na jeden nevyřízený spis, který nechal na svém psacím stole. Dokonce se o tom zmínil Espérandieuovi, svému zástupci a jedinému skutečnému příteli. „No ne!“ vykřikl mladý muž a tvář se mu rozzářila. A Servaz se taky usmál. Vincentovi se sice líbil neposlouchatelný rock, četl módní časopisy a zajímal se o tak duchaplné věci jako videohry, oblečení a hi-tech hračky, ale byl to zároveň člověk, kterému Servaz naslouchal a kterého respektoval. Popsal Martinovi, jak se v poslední době vyvíjely dva mimořádně citlivé případy, na nichž spolu pracovali a které stále ještě nebyly vyřešeny. A když v očích svého šéfa zahlédl náznak zájmu, jeho úsměv se rozšířil jako klukovi, kterému se právě podařil dobrý fór.

*Uprostřed cesty našeho života
ocitl jsem se v temném lese,
protože jsem ztratil přímou cestu.*

„Cože?“ zeptal se Espérandieu a zamračil se.

„Dante,“ odpověděl Servaz.

„Hm... Mimochodem, Asselin odešel.“

Komisař Asselin řídil divizi těžkých zločinů.

„Kdo ho nahradil?“

TMA

Espérandieu se ušklíbl. Servaz hleděl na les osvětlený jarním sluníčkem. Země ještě nerozmrzla. Stál uprostřed lesa a navzdory vlahým slunečním paprskům, pronikajícím mezi stromy, cítil chlad, jenž jím prostupoval až na kost. Zahnal tuto představu. Obyčejný sen. Brzy z tohoto lesa vyjde. A nejen ve snu.

DĚJSTVÍ PRVNÍ

Ať se tvoje duše vystaví hrozivému utrpení.

Madame Butterfly

1.

Zvedá se opona

Píšu slova. Poslední. A když je píšu, vím, že je konec. Tentokrát už nevede cesta zpátky.

Budeš se na mě zlobit, že ti to posílám na Vánoce. Víím, že to zasáhne přímo tvůj pitomý smysl pro konvence. Ty tvé hnusné manýry. Věřila jsem tvým lžím a tvým slibům. Čím víc slov, tím méně pravdy. Takový je dnes svět.

Víš, skutečně to udělám. Tohle není přehnané vytahování. Třese se ti teď aspoň ruka? Potíš se?

Ale možná se nad těmito slovy naopak usmíváš. Nejsi za tím vším nakonec ty? Nebo tvoje děvka? To vy jste mi posílali všechny ty opery. A ten zbytek? Taky vy? To není důležité. Bývaly chvíle, kdy bych dala nevíímco za to, abych se dozvěděla, kdo mě může takhle nenávidět. Chvíle, kdy jsem se zoufale snažila pochopit, jak jsi mohl vyvolat tolik nenávisti. Říkal jsi mi, že za všechno můžu já. Ale teď už ne.

Myslím, že jsem se zbláznila. Že jsem zešilela, pokud ovšem nejsem opilá. Každopádně tentokrát už nemám sílu. Tentokrát je konec. Končím. Stop. Buď jak buď, on vyhrál. Už nemůžu, už nespím. Stop.

BERNARD MINIER

Nikdy se nevdám, nikdy nebudu mít děti. Tuhle větu jsem četla v jednom románu. Houby. Teď chápu, co ta věta znamená. Jsou věci, kterých budu zřejmě litovat. Život může být někdy docela prima, ale určitě jen proto, aby nás vzápětí zranil... Možná bychom se nakonec vzali. Nebo možná ne... To není důležité. Víím, že na mě rychle zapomeňš, že mě odsuneš do seznamu nepřijemných vzpomínek. Těch, které si člověk nerad vybavuje. Až bude tvoje kurva poslouchat další árii, řekni jí: „Byla blázen, měla deprese. Vůbec jsem ji nechápal.“ A pak rychle přejděte k něčemu jinému. Budete se smát a budete se líbat. Ale na to já kašlu. Můžeš klidně chcípnout. Mezitím chcípnu já.

PŘESTO TI PŘEJU KRÁSNÉ VÁNOCE

CHRISTINE SE PODÍVALA NA ZADNÍ STRANU OBÁLKY. Žádné jméno odesílatele tam nebylo. Ani známka. *Dokonce ani její jméno, Christine Steinmeyerová.* Někdo jí dopis strčil přímo do schránky. Muselo se jednat o omyl... Určitě to je omyl. Tenhle dopis se jí netýkal. Podívala se na řady schránek na zdi a na jména napsaná rukou na štítcích. Ten, kdo vložil tenhle dopis do její, si musel splést schránku. To je všechno.

Ten dopis je určený někomu jinému... Někomu jinému, kdo bydlí v tomhle domě.

Myšlenka, která jí proběhla hlavou, jí málem vyrazila dech. *Je to to, co si myslí? Ach panebože! Jediné, co pocítila, byla naprostá ztráta rovnováhy.* Znovu se podívala na ty dva natištěné listy. *Jestli je to tak, musí někoho varovat...* Ano, ale koho? Pomyslela na ženu, která ten dopis psala. Na stav, v němž se nacházela, na to, co se v tu chvíli chystala udělat. Christinin žaludek sevřely ledové

prsty. Znovu si pomaličku přečetla poslední věty a zkoumala každé slovo. „*Můžeš klidně chcípnout. Mezitím chcípnu já.*“ Neměla žádné pochybnosti, že to je dopis člověka, který se chystá spáchat sebevraždu.

A do prdele...

Na Štědrý večer existoval v tomto městě nebo někde v okolí člověk, který se chystal skoncovat se životem, nebo to už možná udělal... A Christine je jediná, kdo o tom ví. A nemá žádnou možnost tomu zabránit. Protože člověk, kterému byl dnes večer určen tento dopis (který byl se vši pravděpodobností i voláním o pomoc), ho nikdy nebude číst.

Je to podvod. Určitě je to nějaký podvod...

Znovu si přečetla první řádky. Hledala indicie, podle nichž by se dalo poznat, že se jedná o mystifikaci. Ale kdo by na Štědrý večer ztrácel čas takovým vtipem? Někaký blázen? Věděla, že existuje spousta osamělých lidí, kteří Vánoce nenávidí, protože během nich si ještě intenzivněji uvědomují svou samotu. Ale propůjčit se k takové maškarádě, to už bylo moc. Jenomže něco v tónu toho dopisu znělo strašlivě pravdivě. Christine podle obsahu předpokládala, že ten, kdo si měl dopis přečíst, zná další detaily.

Kdyby tam aspoň stálo nějaké křestní jméno, mohla by chodit ode dveří ke dveřím, klepat a ptát se: „Neznáte toho muže nebo tu ženu?“

Světlo zhaslo a vstupní hala se ponořila do tmy. Prosklenými dveřmi z tepaného železa do ní padalo jen slabé světlo pouliční svítilny. Christine sebou trhla. Podívala se směrem ke dveřím, jako by se v nich měl znovu objevit člověk, který jí strčil dopis do schránky. V osvětleném výkladu pekařství na protější straně

ulice svítila vánoční výzdoba. I zdálky rozeznala, jak père Noël sedí na saních a jede mezi sněhovými vločkami. V temné hale se zachvěla, nejen kvůli tomu dopisu. Tma pro ni znamenala stejné děsivé nebezpečí jako ostří břitvy.

Tu chvíli si vybral její mobil a zavibroval v její kapse.

„Co tam proboha děláš?“

ZAVŘELA ZA SEBOU TĚŽKÉ PROSKLENÉ DVEŘE. Na chodníku jí vítr zvedl konce šály. Sněhové vločky jí smáčely tváře. Znovu začalo sněžit. Na ulici už ležela tenká vrstva sněhu. Christine se rozhlížela, dokud na ni Gérald nezablikal reflektory.

Když jí muž sedící za volantem otevřel dveře na straně spolujezdce, okamžitě ji pohltil hlas Nicka Cavea zpívajícího *Jubilee Street*, příjemná vůně kůže, nových plastů a toaletní vody. Vklouzla na sedačku bílého crossoveru, ale dveře nechala pootevřené. Gérald se k ní otočil se speciálním vánočním úsměvem na rtech. Když se naklonil, aby ji políbil, polechtal ji na bradě jeho hedvábný šátek. Ucítila teplo stoupající z jeho vlněného kabátu a příjemný parfém, jímž měl nasáklé oblečení. Bylo to jako dávka heroinu. Návyk, injekce, která jí projela břichem.

„Jsi připravená setkat se s mužem, který neustále tvrdí, že za jeho mládí bývalo líp, a s dámou, která ti bude říkat ‚vemte si ještě kousek, miláčku?‘“ zeptal se jí a otočil k ní displej telefonu.

Stiskl tlačítko fotoaparátu.

„Co to děláš?“

„Vždyť vidíš, fotím si tě.“

Jeho hlas ji ohřál jako doušek jemné irské kávy, ale nedokázala se upřímně usmívat.

„Nejdřív se podívej na tohle.“

Rozsvítila světlo a podala mu obálku.

„Christine, už tak jedeme pozdě...“

Něžný, ale zároveň pevný hlas. Směs něhy a autority, to bylo první, co ji zaujalo, když se seznámili. Víc než jeho vzhled.

„Přesto se na to podívej.“

„KDES TO NAŠLA?“

Mluvil skoro vyčítavým tónem, jako by ji činil zodpovědnou za to, že ten dopis našla ve své...

„V poštovní schránce.“

V autě sice nebylo moc vidět, ale přesto zahlédla za jeho brýlemi výraz překvapení. A podráždění. Gérald neměl rád nepředvídatelné události.

„No?“ zeptala se. „Co si o tom myslíš?“

Pokrčil rameny.

„Určitě je to nějaký vtip. Co jiného by to mohlo být?“

„Já si to nemyslím. Případá mi to spíš pravdivé.“

Vzdychl, posunul si brýle na špičku nosu a znovu se zahleděl na papír, který držel rukama v rukavicích blízko slabého stropního světla. V záři reflektorů poletovaly desítky sněhových vloček. Kolem nich tiše prošustilo auto. V tmavé a studené kabině, obklíčené sněhem, měla Christine pocit, že se ocitla v batyskafu. Znovu si přes Géraldovo rameno dopis přečetla. Slova jí přistávala v mysli jako sněhové vločky.

„V tom případě je to omyl,“ uzavřel. „Ten dopis je určený někomu jinému.“

„Přesně tak.“

Znovu se na ni podíval.

„Hele, odložíme řešení tohoto tajemství na později. Rodiče už nás určitě netrpělivě vyhlížejí.“

Ano, ano, ano, samozřejmě. Tví rodiče... Vánoce... Co můžeme dělat, jestli se nějaká žena dnes večer pokusí o sebevraždu?

„Géralde, uvědomuješ si, co ten dopis znamená?“

Sundal ruce v rukavicích z volantů a položil si je na stehna.

„Myslím, že ano,“ řekl velice vážně, ale zároveň jakoby s politováním. „Co... co chceš, abych udělal?“

„Já nevím. Nenapadá tě nic? Musíme přece něco podniknout...“

„Poslyš,“ řekl znovu tím vyčítavým tónem, který jako by říkal – *to jsi celá ty, píchnout do takového vosího hnízda, Christine*. „Čekají nás mí rodiče, miláčku. Jdeš k nim poprvé a už máme skoro hodinu zpoždění. Ten dopis je možná autentický a možná není... Budeme se jím zabývat až tam, slibuju. Ale už musíme jet.“

Mluvil klidně a velmi rozumně. Příliš rozumně. Tónem, který používal, když mu nějak protiřčila, což se v poslední době stávalo stále častěji. Tónem, který znamenal: *Všimni si, že jsem až nadpřirozeně trpělivý*. Zavrtěla hlavou.

„Jsou jenom dvě možnosti. Buď je to volání o pomoc, které nebude vyslyšeno, protože ten, komu bylo určeno, si ho nikdy nepřečte. Anebo ho psal někdo, kdo chce dnes večer *opravdu* spáchat sebevraždu. V obou případech jsem já jediná, kdo to ví.“

„No a co?“

„Rozuměls mi dobře. *Musíme zavolat policii*.“

„Ale ten dopis není vůbec podepsaný! A není na něm žádná adresa. I kdybychom šli na policii, co si myslíš, že udělají? Dove-

deš si představit, kolik tím strávíme času? Náš Štědrý večer bude v háji!“

„Náš Štědrý večer? Mluvíme tady o otázce života a smrti.“

Cítila, jak se podrážděně narovnal. Vzdychl a jeho vzdechnutí připomínalo zvuk propíchnuté pneumatiky.

„Krucinál! CO CHCEŠ, ABYCH UDĚLAL?“ vykřikl. „Nemáme žádnou šanci, jak zjistit, o co se jedná, Christine. ŽÁDNOU! A navíc existuje velká pravděpodobnost, že ta osoba blufuje. Nikdo přece nehodí dopis do schránky, když se chystá spáchat sebevraždu. Nechá ho u sebe nebo doma. Zřejmě se jedná o nějakého blázna, který se na Štědrý večer cítí osamělý a nenašel žádný jiný způsob, jak na sebe upozornit! Volá o pomoc, ale to neznamená, že tu sebevraždu skutečně spáchá!“

„Takže ty chceš, abychom klidně zasedli ke štědrovečerní večeři a tvářili se, jako by se nic nestalo? Abychom oslavili Vánoce a předstírali, že jsem ten dopis nenašla?“

Viděla, jak z Géraldových očí srší blesky. Potom se zahleděl skrz přední sklo, na němž už ležela slabá vrstva sněhu, jako by doufal, že jemu taky přijde někdo na pomoc.

„Panebože, Christine, já nevím! Je to tvoje první setkání s mými rodiči. Dovedeš si představit, jak se budou tvářit, když přijedeme s tříhodinovým zpožděním?“

„Připomínáš mi pitomce, který je schopný říct: Nemohl skočit pod vlak jindy? A ne zrovna teď, když v něm jedeme my?“

„*Ty mě považuješ za pitomce?*“

Hlas mu klesl o oktávu níž.

Potají na něj pohlédla. Byl bledý a dokonce i jeho rty ztratily veškerou barvu.

Kruci, zašla příliš daleko... Zvedla ruku na znamení usmíření.

„Ne, ne. Samozřejmě že ne. Promiň. Poslyš, já jsem... jsem zoufalá. Ale nemůžeme se přece tvářit, jako by se nic nestalo, že ne?“

Rozčileně vzdychl. Zamyslel se. Ruce v kožených rukavicích položil zpátky na volant. Napadla ji zvláštní myšlenka. V tomhle autě je kůže až příliš.

Znovu vzdychl.

„Kolik je ve vašem domě bytů?“

„Deset. Dva v každém patře.“

„Tak poslouchej, navrhuju tohle: Zazvoníme u každých dveří, ukážeme jim dopis a všech se zeptáme, jestli nemají ponětí, kdo by ta osoba, která ho napsala, mohla být.“

Upřeně se na něj zahleděla.

„Jsi si tím jistý?“

„Ano. Stejně si myslím, že polovička lidí odjela oslavit Vánoce jinam. To jejich počet zredukuje.“

„A co tví rodiče?“

„Zavolám jim, všechno vysvětlím a řeknu, že budeme mít trochu zpoždění. Pochopí to. A můžeme naše pátrání ještě zúžit. Ten dopis je evidentně adresován muži. Víš, kolik u vás v domě žije osamělých mužů?“

Ano, věděla to. Dům byl starý a bývalý majitel ho rozdělil na malé jednopokojové a dvoupokojové byty, aby se mu vrátila investice. V celém domě jsou v patře nad ní pouze dva byty pro velké rodiny.

„Tři,“ odpověděla.

„V tom případě nám to zabere jen pár minut. Za předpokladu, že neodjeli oslavit Štědrý večer jinam.“

Uvědomila si, že má pravdu. Měla na to pomyslet dřív.

„V každém případě zazvoníme i u ostatních dveří,“ dodal.
„Nemělo by nám to zabrat moc času. A pak pojedeme.“

„A co když nikoho nenajdeme?“ zeptala se.

Vrhl na ni pohled, který znamenal: *Dej si pozor, abys na pilu netlačila příliš.*

„Od rodičů zavoláme policii a zeptáme se, co máme dělat. Christine, víc udělat nemůžeme. Nechci si zkazit Štědrý večer kvůli nějakému hloupému fóru.“

„Díky,“ řekla.

Pokrčil rameny, podíval se do zpětného zrcátka, pak otevřel dveře, vyběhl do studené noci a nechal po sobě v autě náznak tepla a mužnou vůni.

21 HODIN 21 MINUT ONOHO 24. PROSINCE. V Toulouse opět hustě sněžilo. Noční nebe bylo zatažené, dav se tlačil ve víru siluet a světlo vánočních výzdob osvětlovalo chodníky čím dál intenzivněji. Změnila frekvenci. Její kolegové z Rádía 5 byli tak vzrušení, že byli schopni oznámit konec světa nebo začátek třetí světové války. Mezi koly aut se sníh měnil v břečku. Jejich SUV klouzal ve sněhové kaši kolem Jolimontu. Přejeli Pompidouův most a objeli velkou archu mediátéky. Kolem troubila, vrčela a řvala auta v zelektrizované směsi netrpělivosti a obecného vzrušení. I v Géraldovi to vřelo, ale tiše. Měli dvě hodiny zpoždění.

Znovu pomyslela na ten dopis. A na člověka, který ho napsal.

Samozřejmě že nic nezjistili. Tři svobodní muži na Štědrý den odjeli. I některé páry. V domě zůstaly jen dvě rodiny, z nichž jedna měla čtyři malé děti. Vzrušené stejně jako zbytek populace.

Řvaly tak, že když Gérald strkal dopis jejich rodičům pod nos, musel zvýšit hlas. Oba manželé zpočátku vypadali, že nechápou vůbec nic z toho, co jim povídá. Potom, když si pochopení konečně prorazilo cestu jejich mozky zaměstnanými vánočními přípravami, zachytila Christine v očích manželky záblesk podezření. Podívala se na manžela, ale zdálo se, že manželova nevědomost a úžas jsou upřímné. Druhá rodina měla jen jedno dítě. Všichni vypadali velmi spokojeně a soudržně a Christine na okamžik napadlo, jestli se jim budou jednou podobat. Gérald a ona. Vypadali upřímně šokováni obsahem dopisu. „Panebože, to je příšerná historka,“ vykřikla žena, která byla evidentně v několikátém měsíci těhotenství. Christine se v té chvíli bála, že se určitě rozpláče. Pak s Géraldem mlčky opustili dům.

Potají se na něj dívala. Měl sevřené rty. Od chvíle kdy nastoupili do auta, nepronесl jediné slovo. Na čele se mu objevila takřka bolestná vráska, která Christine pokaždé dokázala překvapit.

„Udělalí jsme všechno, co jsme mohli,“ prohlásila.

Neodpověděl. Dokonce ani nepřikývl. Na okamžik měla pocit, že ze všeho viní ji, protože to si určitě myslel. Copak člověk často neklade druhým vinu za to, že nemůže někoho zachránit? Napadlo ji, jestli je to tenhle důvod, nebo jestli se mezi nimi nezačalo něco kazit, když se mu pokoušela odporovat. Vždycky nakonec všechno smazal úsměvem nebo laskavým slovem, ale teď si uvědomovala, že od jisté doby se jeho chování změnilo. Věděla od kdy. Od chvíle, kdy poprvé vyslovili slovo manželství.

Vánoce, sakra. Náš první Štědrý den. Jeho rodiče dnes večer a moji zítra. Bude se jim líbit? Budou se líbit oni jemu? Neměla bys přemýš-

let o takových věcech. Gérald se líbí všem. Kolegům, studentům, přátelům, svému automechanikovi, dokonce i jejímu psovi... To sis přece říkala tenkrát poprvé na recepci v Kapitolu, ne? Vzpomínáš? Byla tam spousta hezčích, urostlejších, štíhlejších a dokonce úspěšnějších žen, ale on oslovil tebe. Ačkoliv jsi ho zpočátku poslala k šípku, stejně se vrátil. Kvůli tobě zvedl hlavu od skleničky plné brazilského rumu, ledu a plátků limetky – caipirinha – , jako by se probouzel z dlouhého spánku. A pak řekl: „Váš hlas mi někoho připomíná. Kde jsem ho jen už slyšel?“ A i když jsi potom příliš dlouho mluvila o své práci v Rádiu 5, celou tu dobu tě poslouchal. Opravdu poslouchal... Chtěla jsi být vtipná, oduševnělá, ale vlastně jsi taková vůbec nebyla. Ale všechno, co jsi říkala, mu připadalo zábavné a zajímavé.

Možná že se sice Gérald líbil všem, ale její rodiče nebyli jen tak někdo. Její rodiče byli Guy a Claire Dorianovi. Dorianovi z televize... Můžete se líbit lidem, kteří dělali interwiew s Rubinsteinem, Chagallem, Sartrem, Tinem Rossim, Gainsbourgem nebo Birkinovou...?

No právě, slyšela svůj vnitřní hlas, který se jí v posledních letech tolik zošklivil, ale který se naučila poslouchat, tatínek ho nebude ani milovat, ani nenávidět. Bude mu volný. Prostě volný. Můj otec je muž, který se zajímá jen o jedinou věc: o sebe. Není snadné být jedním z průkopníků televize, člověkem, který se pořád objevuje na obrazovce, a zároveň se ukrýt v anonymitě. Můj otec je člověk, který se neustále louhuje ve směsi nostalgie a vzpomínek, který utápí svůj splín v alkoholu a ani se to nesnaží skrývat. Fajn. No a? Snaží se zničit si život. Ale já si ten svůj zničit nenechám.

„JSI V POŘÁDKU?“ zeptal se Gérard.

V jeho hlase se objevila špetka lítosti. Přikývla.

„Víš, chápu, že se kvůli tomu dopisu necítíš dobře...“

Pohlédla na něj. Znovu přikývla a pomyslela si: *Samozřejmě že se necítím, ale to ty nechápeš*. Zpomalil a ona si všimla velké reklamy firmy Dolce & Gabbana na autobusu. Viděla ji i jinde ve městě. Pět mladých, statných mužů stojí kolem mladé ženy ležící na zemi. Svalnatá těla lesknoucí se olejem. Krásná, hypersexuální. Evidentní erotické napětí. Muži jsou do půl těla nazí a jeden z nich drží dívku za zápěstí na zemi. Vzpírá se. Marně. V *dvojsmyslném* gestu odmítnutí. Navzdory maximálně provokativnímu tónu reklamy celý její vtip spočíval – jestli se v tomto případě vůbec dalo mluvit o vtipu – v dívčině povolnosti, nebo v jejím vzdoru. Naopak nebylo žádných pochyb o tom, čemu se ta dívka podrobila. *Pro spotřebitele podobajícím se zombie to je laciná provokace*, pomyslela si Christine. Někde si přečetla, že dva ze tří Francouzů nejsou schopní rozeznat běžnou reklamu od sexistických stereotypů. Ženy na plakátech, ženy v reklamách, veřejný prostor zahlcený ženskými těly... Christine si do svého pořadu pozvala ředitelku jedné nadace pro ženy v tísní. Následujících sedm dní jí telefonovaly ženy, které manžel bil, které nesměly promluvit se sousedy nebo s jinými muži, ženy terorizované kvůli tomu, že maso je příliš propečené nebo příliš slané, manželky, jejichž těla nesla stigmata ran a zlomenin, žen které nesměly chodit do banky ani k lékaři. Když takové ženy sebraly odvahu a přihlášily se nadaci, měly prázdné pohledy zpráskaných psů.

Jednou, když ještě byla dítě, se sama stala svědkem takové scény... Proto měla tendenci zvát si do svého pořadu silné a pří-

kladné ženy, ženy, z nichž se staly manažerky, vojandy, umělkyně a političky, ženy, které si od mužů nikdy nenechaly diktovat, jak se mají chovat.

Jsi si tím opravdu jistá?

Gérald si jí nevšímal. Hleděl přímo před sebe a byl ponořený do vlastních myšlenek, jejichž obsah neznala. Kdo napsal ten dopis? Musí se to dozvědět.

2.

Partitura

ZDÁLO SE JÍ O NĚJAKÉ ŽENĚ. Nebyl to příjemný sen. Ta žena stála v měsíčním světle v tisové aleji vedoucí ke vchodu na hřbitov. O kus dál se tyčil portál se dvěma vysokými kamennými pilíři. Sněžilo a byla velmi studená noc, ale ona měla na nahém těle jen lehkou noční košilku s úzkými ramínky. Christine chtěla jít na hřbitov, ale žena jí vstoupila do cesty. „*Nic jste neudělala,*“ řekla. „*Nechala jste mě umřít.*“

„Snažila jsem se,“ odpověděla Christine ve snu. „Přísahám, že jsem se snažila. Nechte mě projít.“

Ale ve chvíli kdy ji obcházela, žena k ní v nepřírozeném úhlu naklonila hlavu, podívala se na ni a oči se jí zalily inkoustem. Na nebi zavířilo obrovské hejno křičících černých ptáků. Žena se rozesmála. Byl to ošklivý a hysterický smích, který Christine probudil. Srdce jí divoce bušilo.

Ten dopis...

Litovala, že ho nechala v autě, protože by si ho chtěla ještě jednou přečíst. Zvážit. Pokusit se uhodnout, kdo ho napsal. A s jakým cílem. Na nočním stolku svítila tlumeným světlem noční lampička a její matné modré světlo se odráželo od stropu. Pootevřenými

dveřmi viděla, že podobné světlo svítí i na chodbě a že se po zemi line až do obýváku. Podobně tomu bylo i ve všech dalších místnostech. Christine zarískovala, vystrčila nahou nohu zpod přikrývky a ucítila na ní ledový vzduch. V ložnici panovala příšerná zima. Za žaluziemi byla ještě tma, ale z okna už k ní začínaly doléhat zvuky ranní dopravy, aut, skútrů a dodávek. Podívala se na digitální budík. 7 hodin 41 minut... *Sakra! Zaspala!* Odhodila deku a hleděla na prázdnou místnost, která klidně mohla být hotelovým pokojem. Místem, kde prostě jen přespávala, nic víc. Ale když do tohoto bytu před rokem poprvé přišla, jeho půvab ji okouznil. Vysoké stropy a mramorový krb v obývacím pokoji. Moc se jí líbila tajemná a zároveň módní čtvrt se středověkými uličkami, restauracemi, kavárnami, prodejnou biopotravin, prádelnou, kinotékou a prodejnou s italskými potravinami. Nájem byl samozřejmě vysoký. Zadlužila se na třicet let. Ale nelitovala toho. Pokaždé, když se v téhle ložnici probudila, říkala si, že to bylo její nejlepší rozhodnutí.

Na parketách zaškrábaly drápky, Iggy vyskočil na postel a růžovým jazykem jí olízl tvář. Iggy byl kříženec s hnědobílo karmelovou srstí, špičatýma ušima a velkýma, pozornýma, kulatýma oříškovýmá očima. Pripomínal jednu slavnou rockovou hvězdu. Odsud jeho jméno. Naklonil hlavu a pozoroval ji. S úsměvem ho pohládila a vstala.

Oblékla si starý kašmírový rolák, natáhla tlusté vlněné ponožky a šla do kuchyně.

„Počkejte chvíli, pane chlupáči,“ oznámila mu, když nedočkavě strkal čumák do misky na žrádlo.

Místnost byla holá, kromě staré kožené pohovky, nízkého stolu z Ikey a plazmové televize stojící na skřínce vedle krbu. Pouze

kuchyňský kout byl zařízený. Uprostřed trůnil veslařský trenažér a vedle něj se válely činky. Christine večer ráda cvičila a přitom se dívala na televizi. Na obrazovce běželo ranní vysílání. Televize hrála celou noc, ostatně jako vždy. Na zemi před krbem ležely hromady knih, novin a časopisů. Christine byla hvězdná moderátorka soukromého Rádía 5. Živě vysílala každý den od devíti do jedenácti, s výjimkou soboty, kdy pořad natáčeli předem, a neděle. *Dobré ráno s Christine* představovalo koktejl informací, hudby, her a humoru. Postupně v něm bylo čím dál méně informací a čím dál víc humoru. Za hodinu už musí být kvůli vánočnímu vysílání ve studiu. Pustí svou oblíbenou hudbu, John a Yoko budou zpívat *Happy Xmas (War is Over)* a Julian Casablancas *I Wish It Was Christmas Today*. Pak pustí spontánní smích a nakonec udělá rozhovor s psychiatrem, který promluví o obtížích lidí, kteří jsou v tomto vánočním čase osamělí. Součástí menu bude soucit, ale zase ne příliš přehnaný. Jsou však Vánoce a vysílání musí být slavnostní.

Napadlo ji, jestli to není příležitost promluvit si s někým o tom dopise. Přátelila se s Bercowitzem. Vstupoval do jejího pořadu jednou týdně, obvykle ve středu, s výjimkou tohoto týdne, kdy jeho zpravodajství *24 hodin* zařadili na Štědrý den. Bercowitz byl totiž výborný. Na rozhlasových vlnách si počínal skvěle.

Ano, Bercowitz by jí řekl svůj názor na věrohodnost toho dopisu. Možná by dokonce věděl, co udělat...

Ale možná by jí vyčetl, že nic neudělala, že čekala až příliš dlouho. Gérald ani ona nakonec policii nezavolali. Christine v sobě nesebrala odvalu dál kazit Štědrý večer. Géraldovi rodiče se očividně snažili, aby všechno bylo dokonalé. Dvuhodinové

zpoždění jim vůbec nevyčetli. Géraldův otec byl synovou starší verzí, vzorem, který se následujícími generacemi ještě znásobí, ale jehož hlavní nadčasové charakteristické rysy se dávno promítly do prvotní *koncepce*: elegance, zdatnost, sebekontrola, tma-vohnědé laskavé oči, přímý všeobjímající pohled a skrytá povaha svůdníka. Vynikající, ale zároveň neoblomný mozek. Nesnášející lehkomyšlnost a netečný k subtilnostem života. S protivnou tendencí považovat ženu za podřízenou mužům.

Matčiny geny se v synově DNA evidentně těžko prosazovaly. Ale Christine napadlo, jestli se fakt, že se matka nikdy neodvážila postavit otci, neprojevoval v tom, že Gérald obecně nesnášel odpor, a zejména ze strany budoucí manželky.

Zahrnuli ji dárky. Dostala tablet, komunikační program, při kterém se nemusela připojovat k internetu (měla podezření, že tyhle dárky vybral její budoucí tchán, který svého syna vedl k zájmu o moderní technologie a vědu), a svetr (od Géraldovy matky) a oba se zdáli nadšení tím, co jim vyprávěla. Pouze Géraldův pohled (několikrát ho během svého vyprávění zachytila) jí připadal trochu kritický.

Je to určitě proto, že jsme se v autě tak pohádali... Měla ses víc kontrolovat.

Jakmile se Iggy pustil do žrádla, přešla do kuchyňského koutu, nalila si šálek kávy, skleničku mangového džusu a namazala si máslo na dva švédské suchary. Zrovna je namáčela do kávy a nakláněla se nad nerezovým barovým pultem, když se znovu ozval její vnitřní hlas: *Jestli si opravdu myslíš, že ti tví rodiče všechno usnadní, tak se sakra pleteš. Nikdy nebudeš Madelaine, Chris. Nikdy...*

BERNARD MINIER

Do krku se jí nahrnula žluč a žaludek jí sevřela křeč...

Dětství: Netrvalo dlouho, ale nikdy ses z něj nevyhlédla, pokračoval hlas. Poraněné dítě v nás je pořád tady, vid', Christine?

Dítě, které se bojí, když se setmí... Dítě, které to ve skutečnosti neví.

Sklenička s džusem se roztříštila na dlaždicích u jejích nohou. Vyskočila.

Šla pro smetáček s lopatkou a začala sklo zametat. Ucítla pronikavou bolest, když se jí miniaturní střep jako diamant zabodl do ukazováčku. *Do háje!* Prst jí okamžitě začal krváčet a krev kapala do kaluže džusu jako grenadina do koktejlu. V ústech jí vyschlo. Na čele jí vyvstal pot... *Dýchej...* Nesnášela pohled na krev... *Dýchej...* Bercowitz ji naučil holotropní dýchání. Zavřela oči, stlačila bránici, maximálně roztáhla hrudník a potom vydechla. Narovnála se, třesoucí se rukou vyndala obvaz, zavázala si prst a přitom se na něj ani nepodívala. Nakonec vzala utěrku a se zavřenýma očima utřela skvrnu na zemi.

Pak se odvážila na prst podívat a okamžitě toho litovala.

Obvaz už krví nasákl. Polkla. *Naštěstí moderuješ v rádiu, ne v televizi.*

Nástěnné hodiny.

8 hodin 03 minut. *Hod' sebou!*

Utíkala do koupelny, kde si sundala svetr a ponožky. Na stropě blikalo kulaté stropní světlo. Žárovka brzy praskne. Každý, byť krátký okamžik temnoty pro ni byl jako dotyk břitvy na kůži, každé zakolísání světla připomínalo třísku zaraženou do těla. *Fobie,* řekl rozčilený vnitřní hlas. *Nejen z krve, ale také z noci, tmy, jehel, injekcí, bolesti... Kenofobie. Niktofobie. Algorfobie. Pro každou fobii*

jedno slovo. A největší strach: že zešílím. Kvůli všem těm strachům. I tahle fobie měla svoje jméno. Psychofobie. Strach z duševních chorob... S pomocí anxiolytik a terapie se jí podařilo je zkrátit a udržovat v rozumných mezích, ale nikdy se jí nepodařilo je potlačit úplně. Byly tady, někde, neustále připravené vyplout na povrch. Stiskla zuby. To, co uviděla v zrcadle rozsekaném stropním stroboskopem, se jí líbilo jen napůl. Třicátnice, kaštanové vlasy s blondátým melírem, vystříhané kolem uší. Zelené oči jsou krásné, jistě. Jenomže rysy obličeje postupem času ztvrdly a kolem očí se objevily malé vrásky. Tělo měla ale stejné jako před deseti lety. Úzké boky a plochou hrud'. Vzpomněla si na jednu švédskou herečku. Měla tvář zbrázděnou vráskami, a když se objevila nahá před kamerou se svým mnohem mladším, dobře stavěným a pevným tělem, vypadala, jako by byla složená ze dvou částí.

Vklouzla pod sprchu a dávala přitom pozor, aby nenamočila obvaz. Horká voda uvolnila křečovitě napjaté svaly. Znovu si vzpomněla na ten dopis. Na ženu, která ho napsala. Kde je? Co v tuto chvíli dělá? Žaludek jí sevřel strach. O deset minut později naposled pohládila Iggyho a s ještě mokkými vlasy odemkla vchodové dveře.

„Dobrý den, Christine,“ pozdravila ji sousedka Michèle.

Christine se otočila k této neuvěřitelně hubené ženě – určitě nevážila víc než padesát kilo –, která stála ve tmě a měla na svůj věk příliš dlouhé šedivé vlasy. Věděla, že je to bývalá státní zaměstnankyně v důchodu, a něco v držení jejího těla, v dikci a názorů na svět jí napovídalo, že možná byla učitelka. Od chvíle, kdy odešla do důchodu, trávila dny tím, že aktivně pracovala v charitativních organizacích zabývajících se ochranou bezdomovců

a prosazujících právo na bydlení. Zúčastňovala se všech manifestací pořádaných levicovými stranami. Christine byla přesvědčená, že za jejími zády ona i její přátelé kritizují její pořad, ve kterém dává slovo odborářům i ředitelům podniků, představitelům městské správy a dokonce i místních pravicových stran (které sama neměla ráda), a že se nezabývá jen vážnými tématy.

„Jaké bude téma dnešního pořadu?“ zeptala se sousedka překvapivě zvučným hlasem.

„Vánoce,“ odpověděla Christine. „A taky osamělí lidé, kteří tohle období špatně snášejí.“

Okamžitě svého ospravedlňujícího tónu zalitovala. Sousedka jí adresovala nepřijemný pohled.

„V tom případě byste ho měla vysílat ze squatu v rue du Professeur-Jammes. Tam byste viděla, co znamenají Vánoce pro rodiny, které v této zemi nemají ani střechu nad hlavou, ani budoucnost před sebou...“

Jdi se vycpat, pomyslela si Christine. Uvědomila si, že její pygmejská sousedka má sice malou pusku, ale že z ní vychází až příliš mnoho slov.

„Jednou vás do svého pořadu pozvu,“ řekla a rozběhla se dolů po schodech, aniž počkala na výtah. „A budete mít možnost říct svoje názory nahlas, slibuji.“

Venku jí studený vzduch udělal dobře. Teplota klesla na minus pět stupňů Celsia. Málem sebou praštila na kluzkém chodníku. Ve vzduchu byl cítit zemní plyn a smog. Na střechách parkujících aut, okenních parapetech a na víkách popelnic ležel sníh, ale on byl pořád tady, na protějším chodníku, věrný svému místu mezi papírovými krabicemi. I v takovém počasí radši spal na ulici než

někde pod střechou. Viděla jeho jasné, pronikavé oči, které na ni upřeně hleděly a připomínaly dvě bledá okna uprostřed tváře podobající se automapě. Život na ulici mu vtiskl do obličeje čitelná znamení. Oči podlité krví, jizvy, tiky, alkoholický třas, chybějící zuby, tváře propadlé z hladu nebo z drog, kůže tetovaná sluncem, špatným počasím, částechkami primárního i sekundárního smogu. Hlava mu čouhala z několika vrstev dek, do nichž se balil. Jeho vousy, bílé na okrajích a černé uprostřed, připomínaly zvířecí srst. Kolik mu může být let? Těžko říct. Mezi pětáctýřiceti a šedesáti... Přespával pod portálem protějščího činžáku už několik měsíců. Christine si uvědomila, že se tu objevil někdy na jaře. Když měla čas, nosila mu teplou kávu. Anebo polévku. Ale dnes ráno ne. Aspoň přeběhla silnici a podala mu pár drobných.

„Dobrý den,“ řekl. „Dneska je zima. Dejte pozor, ať neuklouznete.“

Natáhl ruku, jejíž prsty a krátké nehty měly skoro stejnou barvu jako černá rukavice, z níž čouhaly. Vynořila se asi z dvaceti centimetrové hromady papírových krabic a plastových pytlů na pozadí bílého sněhu ležícího na chodníku.

„Běžte si dát něco teplého,“ řekla.

Přikývl. Jeho šedivé oči zbystřily a husté černé obočí se trochu nakrčilo. Na spáncích mu vyskočila síť zčernalých vrásek.

„Víte určitě, že jste v pořádku? Vypadáte utahaně. To všechny ty starosti, že jo? Všechna ta zodpovědnost...“

Nemohla se ubránit úsměvu. Spal venku v mrazu, neměl nic kromě pár věcí nacpaných do černých plastových pytlů na odpadky, které s sebou všude vlácel jako šnek svůj domeček, neměl rodinu, střechu nad hlavou a ani žádnou budoucnost před se-

bou, a přitom si o ni dělal starosti. Muselo ho to zaskočit, protože za ním přišla poprvé, aby mu dala pár drobných. Poprvé na ni spontánně promluvil a ona zůstala ohromeně stát. Překvapil ji jeho pevný, jasný a sebevědomý hlas. Hlas, kterého si člověk všimne i uprostřed nejhlučnější konverzace. Hlas prozrazující vzdělanost a inteligenci. Nikdy si na nic nestěžoval. Často se usmíval. Mluvil o počasí a o novinkách, jako by byli sousedé. Až do dnešního dne se ho nikdy neodvážila zeptat, odkud se tady vzal a jaký je jeho životní příběh. Slíbila si, že to jednou udělá, pokud tady ještě bude...

„Určitě tady chcete zůstat? Není někde nějaký útulek pro bezdomovce?“

Shovívavě se na ni usmál.

„Předpokládám, že jste nikdy do žádného útulku pro bezdomovce nevkočila. Neberte si to špatně, ale... to není zrovna místo... víte, co tím chci říct. Nedělejte si o mě starosti. Jsem houževnatý jako kojot. Krásné dny se zase vrátí a špatné chvíle zase přejdou, má půvabná dámo.“

„Na shledanou večer,“ řekla a vykročila pryč.

„Přeju vám krásný den.“

Došla k autu zaparkovanému v sousední ulici, kráčela opatrně (*pro dnešek bylo emocí až dost*), otevřela dveře vedle řidiče a ze schránky na rukavice vytáhla sprej. Během noci moc nenasněžilo. Vrstva sněhu na karoserii starého Saabu 9-3 se nezměnila. Obešla auto a na místě zkameněla. Na zlomek vteřiny tam zůstala stát, ruce jí volně visely podél těla a dech z úst unikl v bílé páře. Do vrstvy sněhu na předním skle někdo napsal:

VESELÉ VÁNOCE, TY KURVO.

TMA

Christine se zachvěla. Rozhlédla se kolem. Pocítila lehkou závrať. Zmocnila se jí panika. Zlomyslný prst, který ten nápis napsal, musel patřit někomu, kdo *věděl*, že majitelem auta je žena.

Nastříkala na nápis rozmrazovací sprej. Vrátila bombičku do přihrádky na rukavice. Zamkla Saab. Stejně neměla čas jet autem. Ne v tomhle počasí. Zamířila k nejbližší stanici metra a cestou dávala pozor, aby neuklouzla.

Měla zpoždění... Za sedm let se jí to nikdy nestalo.

Ani jednou.

3.

Chór

8 HODIN 37 MINUT. Proběhla vchodem do Rádía 5. Dům, v němž sídlilo, stál na konci aleje Jeana Jaurèse a vypadal mnohem skromněji než jeho sousedé, nedůtkliví obři, kteří se nad tímhle chudáčkem podrážděně skláněli. Provokoval je svým sloganem:

PŘEVEZMĚTE MOC, VEZMĚTE SI SLOVO.

Ve vstupní hale u výtahu visely plakáty ujišťující, že podle počtu posluchačů zaujímá Rádio 5 druhé místo v regionu Midi-Pyrénées, což je největší region ve Francii co do počtu obyvatel, s plochou větší, než je Belgie, a stejnou jako Dánsko (mapa Evropy k dispozici). Než návštěvníci vyjeli do patra, kde sídlila redakce a studia, uvědomovali si důležitost poslání, které se zde naplňovalo. *Jestli je její pořad tak důležitý, jak se tvrdí, proč je tak špatně placená?* V přízemí kývla na pozdrav recepčnímu, a když vyjela do druhého patra a vystoupila z výtahu, rozběhla se k prosklené místnosti, v níž se nacházely automaty na kávu a stojany s pitnou vodou. Vybrala si espresso macchiato „100% Arabica za přijatelnou cenu“.

„Máme zpoždění,“ zašeptal jí do ucha nějaký hlas. „Měli bychom si pospíšet. Šéf bude prudit.“

Důvěrně známý parfém, *La Petite Robe Noire*. Dívka stála těsně za jejími zády.

„Nemohla jsem se přinutit vylézt z postele,“ odpověděla Christine a smočila rty ve zpěněné kávě.

„Hmm. Máme fobii ze svého těla, je to tak?“

„Cordélie...“

„Nechceš o tom mluvit?“

„Ne.“

„Víš, že jsi hrozně uzavřená? Nikdy jsem takového introverta neviděla. Ale mně můžeš říct všechno, Christine.“

„Myslím, že nemůžu.“

„Hele, už spolu makáme deset měsíců a pořád o tobě nic nevím. Jen že jsi profesionálka, pracovitá, pečlivá, inteligentní a ambiciózní, připravená obětovat kariéře úplně všechno. Vlastně stejně jako já. Jenomže já mám chuť na tebe...“

Christine se otočila a ocitla se tváří v tvář vysoké hubené holce, měřící sice metr osmdesát, ale vážící jen asi šedesát kilo.

„Víš, že za tohle bych tě mohla nechat vyhodit?“

„Za co?“

„Že říkáš takové věci. Říká se tomu sexuální harašení.“

„*Sexuální harašení*? Ach panebože! Panebože!“

Mladá stážistka se zatvářila šokovaně a rty našpulila do pís-mene O. Vypadalo to komicky, protože měla na dolním rtu kaňku od inkoustu.

„Proboha! Je mi devatenáct, jsem stážistka a dostávám jen minimální mzdu. To bys mi fakt udělala?“

„Nejsi moje kamarádka, ale moje asistentka. Když mi bylo tolik co tobě, nepletla jsem se dospělým do života.“

Zdůraznila slovo *dospělým*.

„Časy se změnily, drahoušku.“

Cordélia protáhla ruku kolem Christine a strčila do automatu drobné. Pak stiskla tlačítko *cappuccino*. Jejich tváře se skoro dotýkaly. Cordéliin dech voněl kávou a tabákem.

„Co sis udělala s vlasy?“ chtěla vědět Christine a rychle upíjela kávu, která jí spálila jazyk.

„Obarvila jsem si je. Stejnou barvou, jakou máš ty. Líbí se ti?“

Až do dnešního dne byla Cordélia buď platinová blondýnka, nebo černovláška. Za uchem věčně nosila cigaretu jako řidič kamionu, přehnaně si líčila oči a nosila trička s nápisy jako *Even the Paranoid Has Enemies*.

„Musí se mi líbit?“

„Na to si odpověz sama,“ řekla dívka a s kelímkem v ruce otevřela prosklené dveře.

„VIDĚLAS, KOLIK JE HODIN?“

Guillaumot, programový ředitel. Nepracoval pro rádio, oženil se s rádiem. Nebo spíš se oženil s majitelkou Rádía 5 a potom se stal programovým ředitelem. Jeho nadřizená a osoba, která mu vyplácela plat, byla zároveň jeho manželkou. Díky ní si uhnal žaludeční vředy, které léčil antacidy. Přišel taky o všechny vlasy a nahradil je parukou hodnou Beatles z roku 1963. Z jejího pohledu, tedy z pohledu svobodné ženy ve věku mezi dvaceti a šedesáti lety, byl všechno, jenom ne přitažlivý. Dokonce se jí trochu hnušil. Jako dlouho nevětraný pokoj. Tvářil se, jako by neustále nesl na ramenou nějakou tíhu. Možná se trápil tím, jak udržet fungující rádio nabízející posluchačům i něco jiného než jen hudbu pro

pubertáky. Pravděpodobně kašlal na to, že řídit rádio znamená starat se zároveň o jeho obsah, a nikoliv o počet posluchačů.

„Taky ti přeju veselé Vánoce,“ řekla Christine a zamířila do hlučného bludiště redakčního sálu. „Jak jsme na tom s tiskovými zprávami?“ zeptala se Ilana. „A mimochodem, taky veselé Vánoce.“

„Veselé co?“

Ilan seděl u sousedního psacího stolu. Usmál se na ni. Pak ukázal na vystřižené články a na nástěnné hodiny, na nichž ubíhaly vteřiny jako světelné body.

„Jsme připraveni,“ odpověděl. „Čekáme jenom na tebe.“

Vzala do ruky zvýrazňovač a propisovačku a rychle si výstřižky přečetla. Ilan jako obvykle odvedl perfektní práci. „Tohle je dobrý,“ řekla a očima přeběhla článek z *Le Parisien*, v němž se mluvilo o mateřské školce v Betlémě, stojící kousíček od baziliky Narození Páně a řízené katolíky, do které chodilo devadesát procent dětí palestinských a muslimských rodičů. Rychle přelétla i ostatní články. Husí játra zakázaná anglickou Sněmovnou lordů (v pozadí tiše *God Save the Queen* od Sex Pistols). Ohromné *speed dating* na Vánoce v Jižní Koreji („zeptáme se všech osamělých lidí, jak vnímají Vánoce“). Asi dvacet zrušených letů na letišti Blagnac kvůli nepříznivému počasí („zavolejte si svým aerolinkám, než se vydáte na cestu“).

„A že lince důvěry hrozí zavření, to tě nezajímá?“ štěkl za jejími zády nějaký hlas.

Otočila se v křesle. Becker, ředitel zpravodajství. Zíral na ni z výšky svých sto šedesáti centimetrů. Zavalitý a pod tmavohnědým svetrem svalnatý, ale zároveň s tukovými polštáři. I on přišel

o vlasy, ale nenosil paruku. Stejně jako všichni ostatní novináři v rádiu se i Becker považoval za profesní šlechtu naplňující poslání. Moderátoři byli v jeho očích jenom komedianti a baviči. Ve svém týmu neměl jedinou ženu.

„Ahoj, Beckere, tobě taky přeju veselé Vánoce.“

„Slova solidarita, vyloučení a velkorysost ti nic neříkají, Steinmeyerová? Nebo radši mluvíš o vánočních dárkách a o nejkrásnějších betlémech?“

„Ta linka sídlí v Concarneau, a ne v Toulouse.“

„Opravdu? Tak jak je možné, že o tom mluvila už státní televize? Asi si svých diváků váží víc... Taky jsem neslyšel nic o povolení prodeje léků přes internet ani o absolutním zákazu prodeje alkoholu lidem mladším pětadvaceti let...“

„Jsem moc ráda, že posloucháš moje tiskové zpravodajství.“

„Tomu říkáš tiskové zpravodajství? Já tomu říkám sračky. Tiskové zpravodajství by měli připravovat opravdoví novináři,“ řekl a pohledem přelétl od Christine k Ilanovi a pak se zastavil u Cordélie. „To je vůbec problém tohohle zasranýho rádia. Zapomínáme, že rádio je především zpravodajství.“

Dívala se za ním, jak odchází, a necítila vůbec žádné emoce. V Rádiu 5 to chodilo stejně jako ve všech rádiích a televizích na světě. Vztahy mezi zpravodajstvím, programovým ředitelem a hvězdnými moderátory byly často napjaté, a dokonce se i vzájemně nenáviděli. Pomlouvali se, pohrdali sebou a nadávali si. Jak internet přebíral většinu zpravodajství, konflikty byly postupně častější a častější.

Christine vzdychla, opřela se o opěradlo a otočila se ke svým asistentům.

„Fajn. Jdeme na to. Připraveni?“

„Co dáme jako titulěk?“ chtěl vědět Ilan.

Otočil se k ní zády. Když spatřila jeho jarmulku, musela se usmát. Nasadil si tu sváteční a nalepil na ni smajlíky ze solidarity ke svým kolegům.

„V Betlémě se nenarodil jenom Ježíš,“ odpověděla.

Nadšeně pokýval hlavou.

„Tohle ti přišlo.“

Sledovala jeho pohled. Bublínková obálka. Ležela v rohu jejího psacího stolu. Christine ji otevřela. Uvnitř bylo cédečko s Verdiho operou *Trubadúr*. Nesnášela operu.

„To musí být pro Bruna,“ řekla.

Bruno byl hudební redaktor.

„JE TADY S NÁMI DOKTOR BERCOWITZ, neurolog, psychiatr, etnolog a psychoanalytik, autor řady významných knih. Dobrý den, pane doktore. Dnes si budeme povídat o lidech, pro které Vánoce znamenají utrpení.“

9 hodin 01 minut, 25. prosince. Psychiatr ve studiu čekal, až mu Christine položí první otázku. Bercowitz byl profesionál, zběhlý v rozhlasovém vysílání. Specialista na komunikaci. Měl tuhle práci rád a bylo to na něm znát. Z jeho hlasu číselo vřelost a nezpochybnitelná autorita, nevyjadřoval se profesorsky, ale zároveň se nepodbízel. A především uměl navázat s posluchačem vztah, jako by se nacházel v jeho kuchyni nebo v obývací, a nikoliv za mikrofonom. Bercowitz představoval pro rádio dokonalého spolupracovníka a Christine věděla, že nedávno dostal nabídku ze státního rozhlasu.

„Pane doktore,“ začala, „nastal sváteční čas. Čas světla a radosti planoucí v dětských očích. Ale světlo nesvíí jen v dětských očích, ale i v očích dospělých. Proč v nás toto období vyvolává tolik emocí?“

Odpověď skoro nevnímala. Její vstup byl dostatečně pomalý, aby si posluchači zvykli na její hlas. Zachytila pouze střípky: „Vánoce nám připomínají naše dětství.“ „Fakt, že skoro na celé planetě miliardy lidí oslavují stejnou věc, v nás vyvolává povznášející pocit spojení s jinými lidmi.“ „Je to stejný pocit, jaký prožíváme při velkých sportovních zápasech nebo dokonce při tak strašlivých událostech, jako jsou války.“ Uvědomila si, že v jeho hlase se jako obvykle ozývá špetka uspokojení, ale to nepředstavovalo žádný problém. Soustředila se na další otázku.

„Můžete nám vysvětlit, proč toto období přináší některým lidem radost a pro jiné je zdrojem strachu a utrpení?“

Tohle taky nebylo špatné.

„Paradoxní je, že pocit sounáležitosti je pro některé lidi stejně silný jako pocit vyloučení pro lidi, kteří jsou sami,“ odpověděl Bercowitz s pečlivě dávkovaným soucitem. „Rodinné vztahy jsou dnes úplně jiné než kdysi. Spousta rodin je odloučených, nejen geograficky, ale zároveň i díky odlišnému systému hodnot. Do ordinace za mnou chodí pacienti, kteří měsíc před příchodem Vánoc začínají projevovat silnou nervozitu, a jak se Vánoce blíží, jsou čím dál nervóznější. Nesmíme zapomínat, že naše smysly jsou během tohoto období neustále něčím napadány, výzdobou obchodů a ulic, reklamou... Naše podvědomí je neustále bombardováno nějakými podněty. Pro člověka, který nemá rád Vánoce, protože ví, že zůstane sám, nebo že se během vánočních svátků

s někým kdysi rozešel nebo prožil nějakou velkou bolest, jsou tyto stimuly neustálým zdrojem konfliktu mezi společenskou povinností být veselý a reálnou situací. A navíc se v tomto období projevuje nejen radost, ale také všechny bolesti dětství.“

Christine při jeho slovech ucítila, jak se jí sevřel žaludek.

„Samozřejmě nemůžeme usnout 23. prosince a probudit se až 2. ledna,“ zdůraznila. „Co mají dělat tito lidé, aby Vánoce přežili bez přílišného stresu?“

„Především se musí snažit nezůstat na Štědrý večer sami. Vytvořit si jakousi náhradní rodinu. Oslavit Vánoce spíš s přáteli než s příbuznými. Nebo dokonce i se sousedy, s nimiž si dobře rozumí. Jestliže vás vaši blízcí mají rádi, budou samozřejmě šťastní, když vás budou moct na Štědrý večer pozvat. Takoví lidé si musí připustit, že jsou sami. Nestyděte se to říct. Můžete také praktikovat altruismus, solidaritu, to vám určitě přinese nádherný pocit, že jste užiteční, že děláte něco, co je pro takový večer důležité. Charitativní organizace, Armáda spásy nebo centra na pomoc bezdomovcům potřebují vždycky dobrovolníky. Taký se můžete pokusit změnit prostředí. Pokud můžete, někam odjeďte. Budete se moct soustředit na nové zážitky.“

Odjet... Radši odjet než čelit rodičům, Vánocům, večeři... Psychiatrova slova zvonila v Christinině mysli jako mince házené do kostelní pokladničky.

„A co ti, kteří nemají ani možnost odjet, ani přátele, kteří by je pozvali, ti, kteří už nemají sílu nebo jim chybí zdraví, aby mohli vykonávat charitativní činnost, co máme dělat *my*?“

Sakra, co se jí to stalo? Bercowitz jí hleděl upřeně do očí, jako by si všiml jejího rozrušení. *Vždycky člověk může něco udělat...*

Za sklem oddělujícím studio od režie se režisér Igor, vousatý třicátník s dlouhými mastnými vlasy, naklonil k mikrofonu.

„Trochu zrychlete,“ řekl do sluchátek.

Psychiatr kývl. Otočil se ke Christine.

„Víc než kdykoliv jindy bychom si měli všimat známek deprese... Vemte si osamělého souseda. Dvojnásobná slova, která mohou být voláním o pomoc.“

Nechala jste mě bez pomoci, opakovala žena z jejího snu. Místnost velká čtyřikrát čtyři metry, se sklem oddělujícím režii a s další prosklenou stěnou se zataženými žaluziemi, vedoucí do redakčního sálu. Žádné větrání kromě klimatizace. Najednou si začala připadat jako v kleci. Měla pocit, že teplota ve studiu stoupá.

Bercowitz mluvil...

Upřeně na ni hleděl...

Jeho malá ústa se pohybovala. Ale ona jeho slova neslyšela.

Slyšela jiný hlas...

Nic jste neudělala.

„Deset vteřin,“ oznámil Igor do sluchátek.

Málem nezaregistrovala, že psychiatr domluvil. Měla půlveřinový výpadek. Nic, co by z hlediska dne a života mělo nějaký význam, ale pro posluchače to představovalo věčnost. Igor na ni z režie zíral, stejně jako Bercowitz, který se v tuto chvíli podobal hráči ragby, zoufale čekajícímu, až jeho spoluhráč konečně zaujme pozici a chytí míč.

„Ehm... díky,“ řekla. „A teď... ehm... přejdeme k otázkám posluchačů.“

9 hodin 21 minut. Zrudla a podívala se na počítač, zatímco zmatený Igor pustil znělku. Na obrazovce nedočkavě svítily kont-

rolky tří posluchačů: linka 1, linka 2 a linka 3. Přišly jí taky esemesky. Posluchači mohli klást otázky přes internet, nechávat vzkazy na telefonu nebo žádat o přímý vstup do vysílání. V takovém případě si je na linku vzala nejprve koordinátorka, posoudila kvalitu komunikace, závažnost otázek a vyjadřovací schopnost dotyčného a pak nechala na Christine možnost krátkých komentářů.

Christine si otevřela linku 1. Pětatřicet let, architekt. Svobodný. Koordinátorka nadšeně připsala: „Inteligentní, závažné otázky, příjemný hlas, dobré vyjadřování, lehký přízvuk; perfektní.“ Jako obvykle se Christine rozhodla nechat si ho nakonec a dala znamení Igorovi, aby otevřel linku 2.

„První otázka,“ řekla. „Na lince máme Reine. Dobrý den, Reine. Bydlíte ve Verniolle, je vám dvaatřicet let a jste učitelka.“

Posluchačka z linky číslo dvě poskytla stručná životopisná data, jako by je od ní Christine požadovala, a teprve pak položila otázku. Psychiatr na ni odpověděl s chutí. Hlas mu přímo vrátil. Christine pocítila lítost, že odejde do státního rozhlasu.

Potom ho požádala, aby odpověděl na jednu esemesku. Vzápětí dala slovo Samii na lince 3.

„Děkuji,“ řekla Christine, když psychiatr odpověděl. „Poslední otázka, Mathiasi? Je to na vás.“

Linka číslo 1.

9 hodin 30 minut.

Dala znamení, aby otevřeli linku číslo 1.

„Nevadí ti, že nechala někoho umřít?“

Na zlomek vteřiny ji ohromení přibilo na místě. Hlas byl silný a vemlouvavý. Posazený nízko, vřelý a zároveň hluboký, modulace trochu sykavá. Připomínala hlas, který šeptá do ucha důvěrnosti

nebo výhrůžky. Osobu schopnou uvést tyto výhrůžky v realitu... *Něco plíživého a kluzkého...* Christine nevěděla proč, ale měla pocit, že člověk, který tu větu řekl, se nachází ve tmě nebo aspoň v pološeru. Po zádech jí přešel mráz. Napadlo ji, jestli obyčejná slova nezdeformovala jen její fantazie. Ale nezdeformovala, protože hlas pokračoval:

„Mluvíš o solidaritě, ale na Štědrý večer jsi někoho nechala spáchat sebevraždu. Někoho, kdo tě prosil o pomoc.“

Zahlédla psychiatrův pohled. Otevřela ústa a zase je beze slova zavřela.

„Jaká... je... vaše... otázka?“

Její vlastní hlas jí připadal úplně odhmotněný. Bezbarvý. Neměl vůbec nic společného s tím dokonalým, poslušným a takřka erotickým nástrojem, na který běžně hrála.

„Co ty jsi za člověka?“

Ucítila, jak se jí potí dlaně. Za sklem režijní kabiny viděla vytřeštěné Igorovy oči a odraz svého ohromeného obličeje. Konečně zvedla ruku, aby přerušila spojení.

„Ehm... děkuji... Děkuji také doktoru Bercowitzovi, že nám vysvětlil... Šťastné a veselé Vánoce vám všem.“

Z režie pustili znělku *Notion* od Kings of Leon. Christine se celá zhroucená opřela o opěradlo, jako by jí krev v žilách odmítla cirkulovat. Chyběl jí vzduch. Uzavřené studio ji svíralo a mužova slova v ní ještě stále doznívala.

Viděla, jak se Igor naklání k mikrofonu. Ve sluchátkách se ozval jeho hlas:

„MŮŽE MI NĚKDO ŘÍCT, CO JE TO ZA BORDEL? PANEBOŽE, CHRISTINE, CO TO TAM PROVÁDÍŠ?“

„NEMĚLAS HO HNED PŘERUŠOVAT,“ řekl programový ředitel vyčítavým tónem. „Mělas ho nechat mluvit. Tykal ti. Mělas ho nechat na lince.“

Guillaumot na ni zamračeně hleděl. Jeho hlas k ní doléhal jakoby přes filtr, přes tlustou vrstvu otupělosti. Jako by byl její mozek potažený stejnými speciálními akustickými vrstvami jako zdi studia. Na mikrofonu byla tlačítka, kterými se dá otevřít a zavřít zvuk, a další spousta knoflíků na režijním pultu, jimiž se mixoval zvuk, pouštěla hudba, nahraná reklama a zvukové triky. Nebylo tam však žádné tlačítko, které by zastavilo zvuky v její hlavě.

„Christine, co to s tebou dneska je?“ zeptala se koordinátorka Salomé. „Byl to hroznej zmatek.“

„Jak to?“

„Chovala ses... mělas tam strašnou pauzu, kruci... jako bys tady vůbec *nebyla*.“

Oči Salomé za tlustými skly brýlí svítily výčitkami.

„Nezapomínej, že jsi hvězda týhle stanice, zlato. Nebo spíš její hlas. Posluchači v tobě musí vidět někoho veselého, pozitivního... profesionálního. *Nikoliv člověka, který se nechá rozhodit a má stejný problémy jako ostatní.*“

Nespravedlnost této poznámky Christine probrala.

„Dík, ale tuhle práci už dělám sedm let. Jednou jedinkrát jsem se nechala unést... Který idiot toho šílence pustil do vysílání?“

Viděla, jak v očích Salomé probleskl vztek. Okamžitě zařadila zpátečku. Potřebovala si s ní udržet dobré vztahy.

„Mohla bych... si to znovu poslechnout?“ požádala.

Všechny pořady se nahrávaly. Nahrávky se uchovávaly měsíc a posílaly se Radě rozhlasového vysílání. Každý incident se stal předmětem zkoumání.

„Cože?“ vykřikl Igor a pohodil hlavou, aby se zbavil vlasů, které mu padaly do obličeje. „A proč bys to asi tak dělala?“

Programový ředitel pohlédl na Christine podezřívavě.

„Ty toho člověka znáš? Víš vůbec, co tím chtěl říct?“

Zavrtěla hlavou. Cítla, jak na ni všichni hledí.

„Máme na záznamu jeho telefonní číslo, musíme zavolat policii,“ řekla Salomé.

„A co pak? Co by s tím měli dělat? Zatknout někoho *za to, že volal do rádia*?“ zeptal se ironicky Igor. „Nechte to být. Jeden blázen navíc. Neřekl snad Audiard, že šťastní blázni, kteří vidí světlo?“

„Já to беру naprosto vážně,“ poznamenal programový ředitel. „Jedná se o vánoční vysílání, proboha! A tady máme člověka, který nás v živém vysílání obviní, že necháváme lidi páchat sebevraždy! A poslouchá to pět set tisíc posluchačů!“

„GÉRALDE?“

„Chris? Co se děje? Máš divný hlas.“

Stála před automatem na kávu, mimo doslech lidí z redakce. Nerozsvítila, takže se místnost topila v šeru. Jediné světlo sem padalo oknem, za nímž sněžilo. Před chvílí potkala Beckera, který jí věnoval medový úsměv. Zřejmě poslouchal její pořad.

„Máš pořad ten dopis?“ řekla do telefonu.

„Cože?“

Zaslechla v jeho hlasu překvapení i podráždění.

„Ano... Aspoň myslím, že ano,“ odpověděl.

„Kde?“

„Myslím, že musel zůstat v přihrádce na rukavice. Panebože, Chris, neříkej, že...“

„Jsi doma?“

Cítala, jak zaváhal.

„Ne, ne, jsem v kanceláři.“

Na zlomek vteřiny zaváhání a pak divný tón. Jako kdyby jí lhal. Ucítala, jak v ní zazněl alarm. Naučila se rozeznávat Géraldovy malé lži. Jako ten večer, kdy jí tvrdil, že si pouští film, a ona ho přistihla, že si pouští porno. Tvrdil, že se spletl, že si chtěl pustit něco jiného. Ale ona věděla, že to není pravda.

„V kanceláři? Na Vánoce?“

„Musím... vyřídit něco důležitého... Chris, určitě jsi v pořádku?“

„Nezapomněls, že se máme za dvě hodiny sejít u mých rodičů?“

Zaslechla v telefonu, jak se ušklíbl, jak to zamaskoval kýchním.

„Chris, na takové věci se přece nedá zapomenout.“

4.

Baryton

CVAK. NEBYLA SI JISTÁ. Tím, co viděla. Zázrak. Autosugesce. Skutečnost? Cvak. V paměti si přehrála každý detail. Jako ve foťáku. Cvak. Cvak. Velký celek. Cvak. A pokaždé se vrátila na stejné místo, jako v záběru kamery v jednom starém němém filmu z dvacátých let dvacátého století, kdy se obraz třese a poskakuje a je plný rýh a škrábanců, pak se pomaličku začne soustřeďovat do jednoho bodu kolem...

...jejich rukou.

Potom se na černé obrazovce její mysli objeví titulky: *Jejich ruce, viděla jsi jejich ruce, ano, nebo ne? Když jsi otevřela dveře, ležely vedle sebe, blízko, dokonce velmi blízko... Ale jak blízko?* Když kráčela pustými chodbami Výzkumného ústavu letectví a kosmonautiky, propěvovala si písničku Chrise Rea *Driving Home for Christmas*. Pak otevřela ty dveře. Na bílé bundě jí ještě zůstaly sněhové vločky. Tváře měla mrazem zrudlé.

„Ahoj,“ řekla stupidně, když je spatřila.

Jestliže byla překvapená, že vidí Denisu, stejné překvapení zahlédla i v jejích očích. I v Géraldových očích. Pak zachytila pohyb. Níž. Jejich ruce... Ležely na okraji psacího stolu, jeho levá

opálená a silná ruka těsně vedle její jemné, elegantní, s dokonale pěstěnými nehty... Nedokázala by říct, kdo z nich ruku odtáhl první, jen zachytila ten pohyb. *Drželi se za ruce, když vešla?* Nebyla si tím jistá. Ale naprosto jasně si uvědomovala jejich rozpaky. To samozřejmě nemusí vůbec nic znamenat, namítla rozumnější část jejího mozku. Kdyby ona byla v nějaké místnosti s mužem, kterého by se skoro dotýkala, a kdyby v tu chvíli Gérald nečekaně vešel, určitě by také cítila rozpaky. Ano. Jenomže to se ještě nikdy nestalo. Zatímco je už předtím spolu viděla. Jednou večer, když grilovali maso. Ale teď byli spolu sami ve skoro prázdné budově. Na Vánoce. V době, kdy tam ani jeden z nich neměl být. Christine se rozhodla, že Géralda překvapí, a to se jí skutečně podařilo. To ano. Bylo to překvapení pro všechny.

„Ahoj,“ řekla. A už nic jiného.

Zaražená, němá.

Cítila, jak jí do tváří stoupá horkost. Jako by přistihli při činu ji. Ale při jakém činu? Nebo to možná byl jen kontrast mezi mrazem venku, včetně teploty, která panovala v Saabu s rozbitým topením, a teplotou v chodbách.

Ale vždyť přece zaklepala. Podvědomě si zapamatovala čas na nástěnných hodinách. 12 hodin 21 minut.

„Dobrý den, Christine,“ řekla Denisa. „Jak se máš?“

Denisa možná nebylo nejmodernější jméno, ale to jediné na ní bylo nemoderní. Pěťadvacetiletá holka, spíš menší, ale mimořádně krásná, s úsměvem, nad nímž by užasl každý zubař, a s dokonale fungujícím mozkem doktorandky. A také s očima hlubokýma a zakalenýma jako Géraldovo oblíbené pití. S očima *caipirinho*. Bez ledu... Gérald dělal v ústavu oponenta její dize-

tační práce. Christine obvykle řadila Géraldovy přátele do tří kategorií: neškodní, zajímaví a nebezpeční. Denisa byla samostatná kategorie. Nesmírně zajímavá, určitě ne neškodná a *velmi* nebezpečná... *Jak si myslíš, že se mám? Přistihla jsem tě samotnou se svým budoucím manželem na Vánoce, v opuštěné budově, ačkoliv jste oba měli být někde jinde. Měli jste k sobě tak blízko, že ses mu pravděpodobně už chystala sednout na klín. Touha po doktorském titulu je tak silná, že jsi tak evidentně zamilovaná? Tak jak si myslíš, že se mám?*

Rozum jí však radil, ať postupuje opatrně.

Gérald pravděpodobně věci z tohoto úhlu nevidí. Muži obecně nikdy věci z tohoto úhlu nevidí. Po očku na něj pohlédla a on jí na oplátku adresoval úsměv, který šlo definovat jen jedním slovem: *klídek*. Tímhle pohledem ji vždycky rozehrál a uklidnil. Ale tentokrát ne. Ne. Tentokrát si všimla, jak je ten úsměv automatický, že je to vlastně jen tik. Se špetkou nervozity. Nebo podráždění.

„Neměli jsme se sejít u tvých rodičů?“ zeptal se.

Jako by se jednalo o signál, Denisa odstoupila od stolu a rozpřáhla krásné paže.

„Tak fajn, já jdu. Po práci legraci... A tohle může počkat na středu. Šťastné a veselé, Christine. Šťastné a veselé, Géralde.“

I hlas měla dokonalý. Chraptivý a tak akorát zastřený. Christine jí odpověděla stejnou frází, ačkoli v duchu jí žádné veselé a šťastné svátky nepřála. Hleděla za ní, jak odchází, pozorovala, jak v přiléhavých džínách vrtí zadkem. I ten měla dokonalý. Přes zavřené dveře slyšela, jak se klapot jejích podpatků vzdaluje po prázdných chodbách ústavu.

„Co se stalo?“ zeptal se Gérald. „Zase kvůli tomu dopisu?“

Vypadal velmi rozmrzele. Protože měl na následující hodiny jiný program? *Přestaň...*

„Máš ho?“

Udělal vyhýbavé gesto.

„Už jsem ti to říkal, určitě zůstal v autě. Nekontroloval jsem to. Panebože, Christine, nezačínej zase.“

„Už nebudu čekat. Odnesu ten dopis na policii a pak se sejde-me u mých rodičů, jak jsme se domluvili.“

Rezignovaně vstal od stolu a vzal si vlněný kabát a šálu.

„Nemáš pocit, že to zašlo až příliš daleko?“ zeptal se, když krá-čeli chodbou.

„Co tady děláš o Vánocích?“ nemohla se ubránit tomu, aby se nezeptala.

„Cože? Musím něco zařídit... Musím vyřešit jeden problém...“

„A Denisa řeší stejný problém?“

Jakmile to vyslovila, už toho litovala.

„Co tím chceš říct?“

Kdyby byl jeho hlas teploměr, závratně by klesl pod nulu.

„Nic...“

Otevřel prosklené dveře vedoucí na parkoviště a vítr, znovu plný sněhových vloček, je udeřil do tváří.

„Ale ano. Chceš tím něco říct. Co tím naznačuješ?“

Z jeho hlasu cítila vztek. Gérald se rozčiloval pokaždé, když cítil, že ho přistihla při chybě.

„Nenaznačuju nic, jen se mi nelíbí, jak se kolem tebe motá, to je všechno.“

„Denisa se kolem mě nemotá, jsem oponent její dizertační práce a Denisa je jí vášnivě zaujatá. *Stejně jako já.* A tohle bys

měla pochopit, ty máš přece taky ráda svou práci, ne? Ty taky máš asistenta... jak se jmenuje... Ilan... který ti zobe z ruky. A pokud se nemýlím, tys taky pracovala o Vánocích.“

Argumenty nepostrádaly logiku, ale ona si uvědomovala, že na této logice je něco falešného. Odemkl auto, naklonil se dovnitř a pak se s obálkou v ruce narovnal. Před skly jeho brýlí tančily sněhové vločky.

„Tak za chvíli na shledanou,“ řekl suše.

A vykročil zpátky k budově. Christine odemkla Saab a posadila se za volant. V kabině byla strašná zima. Přes džíny cítila zmrzlou kůži sedačky. Nastartovala a spolu s topením se zapnulo i rádio. Lou Reed zpíval, že život je krásný. To jo. Rozsvítila světla, pustila stěrače, aby smetla tenkou vrstvu sněhu, která se zachytila na předním skle. Potom se ohlédla na zadní sedačku, kde ležely balíčky s dárky. Především po vysílání navštívila několik butiků a obchodáků. Matce koupila teplý a elegantní zimní kabát, Géraldovi box se všemi filmy Stanleyho Kubricka a knížku *The Stanley Kubrick Archives* a pro sebe půvabnou soupravu spodního prádla. (Když si ho oblékla v kabině, představovala si, jak se bude Gérald tvářit, až ji v něm uvidí, ale od chvíle, kdy ho přistihla s Denisou, už jí to nepřipadalo tak vtipné.) Otci vybírala dárek dlouho. V poslední chvíli si vzpomněla, že mu před dvěma lety darovala plnicí pero. Nakonec se rozhodla pro tablet (nejlacinější na trhu).

Na matčinu žádost nakoupila také ústřice, fíky, parmazán, vánoční kandované ovoce, sladké bílé víno k paštice a „slavnostní kávu“. V paměti si vybavila girlandy, svíčky a dubová a jabloňová polena v krbu a jako pokaždé, když měla navštívit rodiče, se při-

stihla, že se jí dělá špatně od žaludku. Pak si uvědomila, že na parkovišti stále stojí červenobílý Denisin Mini Cooper. Z ničeho nic se jí zmocnila lehká závrať.

Obrátila pohled k budově. Vnitřní hlas jí říkal, ať počká, až půjdou ven, ale druhý, silnější jí nařizoval, ať nic nedělá a okamžitě odsud vypadne. Rozhodla se poslechnout ten druhý. Pomalu se rozjela po sněhu ležícím na parkovišti a připomínajícím kluziště. Druhý hlas jí začal vyčítat nedostatek důvěry. Není to nic jiného než paranoia. Neměla vůbec žádný důvod žárlit. Vždyť Denisa není první ani poslední, která se motá kolem jejího chlapa.

Musíš se naučit důvěřovat lidem. A hlavně jemu.

Nevěděla, odkud ten nedostatek důvěry pramení. Ale jak důvěřovat člověku, který tě zradil, a přitom je to jediná osoba na světě, která to nesmí udělat? Ano. Z toho její pochybnosti pramení. Z té černé díry, která tak dlouho pohlcuje světlo. Denisina přítomnost v Géraldově kanceláři neznamena nic. Samozřejmě že ne. Jenom ji tam zastihla v nejhorším okamžiku, kdy v ní pohasíná důvěra. Ale byli v práci. A ne v hotelovém pokoji nebo v autě zaparkovaném v lese. *Pracují spolu, proboha. Není to přece chyba tvého přítele, jestli je jeho nejlepší spolupracovnice krásná holka. A chytrá. A sympatická... A nebezpečná.*

Lež, odpověděl druhý hlas, který se ozýval v těch nejčernějších dnech. Nevymýšlej si hlouposti, děvče. Vidělas jejich ruce, ano, nebo ne? Hluboko ve svém nitru přece víš, že to není otázka důvěry, vid', Christine? Ne, je to něco jiného. Zase máš strach podívat se pravdě do očí.

BERNARD MINIER

„PROČ JSTE ČEKALA TAK DLOUHO?“

Policista na ni hleděl. Ve tváři se mu nepohnul ani sval. Měl neproniknutelný výraz. Hýbaly se pouze prsty, které upravovaly kravatu. Ošklivou kravatu. Zaváhala.

„Byl Štědrý večer. Měla jsem... měla jsem se poprvé setkat s jeho rodiči... nechtěla jsem přijet pozdě.“

„Dobře,“ řekl a podíval se na hodinky. „Ale teď je 13 hodin 15 minut. Mohla jste přijít dřív.“

„Pracuju v rádiu. Ráno jsem měla vysílání. A tady už čekám čtyřicet minut.“

Zdalo se, že probudila jeho zájem.

„Co jste v tom vysílání dělala?“

„Moderátorku.“

Široce se usmál.

„Už jsem si říkal, že jsem váš hlas někde slyšel... Za půl hodiny mám poradu, bohužel vám nemůžu věnovat moc času.“

Pohledem se vrátil k dopisu ležícímu před ním na stole a v očích se mu objevil zájem, jako by fakt, že je veřejně známou osobou, změnil jeho názor.

„Co si o tom myslíte?“ zeptala se, když se ticho prodlužovalo.

Pokrčil rameny.

„Nevím. Nejsem psycholog. Včera večer jsme každopádně nedostali žádné hlášení o sebevraždě. Ani dnes ráno. Jestli vás to uklidní...“

Pronesl ta slova, jako by mluvil o vloupání do bytu nebo o krádeži kabelky. „Ale ten dopis mi připadá bizarní,“ dodal nakonec. „Jako by v něm něco nehrálo.“

„Jak nehrálo?“

„Nevím... Možná ten tón... Nepřipadá mi upřímný. Kdo se takhle vyjadřuje? Kdo takovým způsobem volá o pomoc? Nikdo...“

Christine si v duchu říkala, že má pravdu. I ona cítila něco podobného, když si ten dopis podeváté nebo podesáté četla. Z textu cítila něco divného, něco nepřirozeného, spíš jinou hrozbu než právě hrozbu sebevraždy.

Teď na ni upřeně hleděl.

„A co když se ten dopis neocitl ve vaší schránce omylem?“

„Co tím chcete říct?“

„Co když osoba, která ho napsala, chtěla, abyste si ho přečetla?“

Cítila, jak ji zamrazilo.

„To je absurdní... Vůbec nevím, o čem ta žena mluví.“

Stále na ni hleděl. Slídívýma očima poldy.

„Jste si tím jistá?“

„Ano!“

„Dobře.“

Složil dopis.

„Jsou na něm ještě nějaké jiné otisky než vaše?“

„Mého snoubence. Tak je to pravda? Budete se tím zabývat?“

Podíval se na své ruce a pak se na ni znovu upřeně zahleděl.

„Uvidím, co můžu udělat. Jak se jmenuje váš pořad?“

Začíná s ní flirtovat? Podívala se, jestli má snubní prsten. Neměl.

„*Dobré ráno s Christine*. Na Rádiu 5.“

Kývl.

„Ach ano. Tohle rádio mám moc rád.“

5.

Concertato

„VYSVĚTLETE NÁM, V ČEM PŘESNĚ SPOČÍVÁ VAŠE PRÁCE, Géralde.“

Modré duhovky její matky. Plné zvědavosti. Jako v dobách, kdy moderovala podobný pořad na prvním programu státní televize, do kterého si zvala všechny osobnosti této země: herce, politiky, zpěváky, skladatele, filozofy. V té době nevysílali moc zábavných programů a reality show, onen televizní ekvivalent nevkusu, neexistovala.

Christine se na ně dívala. Na své dokonalé rodiče. Seděli vedle sebe na pohovce a po čtyřiceti letech manželství se drželi za ruce jako první den. U Steinmeyerových se pěstoval dokonalý obraz. Dokonalý detail. Dokonce i jejich oblečení ladilo. Košile a kalhoty stejných barev, vyžehlené puky, harmonie v oblékání, v jídle i v umění. Stejný vkus co se týče oblékání, jídla i umění. Christine zaregistrovala Géraldovo lehké zaváhání, když se pustil do vysvětlování a chtěl, aby to znělo jednoduše a didakticky, ale bylo to jen nudné.

Nečekal jsi, že se na půdě rodiny ocitneš jako v televizním studiu. Je to moje chyba, měla jsem tě varovat. Ale chtěla jsem tě překvapit...

„Ale to všechno vám musí připadat nudné,“ řekl na závěr a zrudl. „Ačkoliv se vám musím přiznat, že je to profese... ano, v mých očích... vzrušující,“ považoval za nutné dodat.

Ach pro lásku boží, Géralde, kam se vytratil tvůj smysl pro humor?

Pohlédl jejím směrem, aby se přesvědčil, že stojí při něm. Matčin shovívavý úsměv. Christine tenhle úsměv znala. Znala rovněž pohled, který na ni matka vrhla. Poznala jí to na očích. Ten pohled a charisma, kterým před dvaceti lety zahrnovala hosty ve studiu v pořadu *Neděle v jednom*. Začínal každou neděli v 17 hodin. Potom zažila pád. Řídila upadající týdeník a postupně se pád změnil v pomalou smrt, když nastoupil internet a když si spousta lidí začala myslet, že žurnalisti z tištěných médií jsou ubožáci, nebo že si je někdo koupil a že třířádková informace na internetu nebo sto čtyřicet písmen na tweetu jejich mozku jako intelektuální potřava stačí.

„Ne, ne, ne,“ lhala nestoudně matka. „Mně to připadá opravdu vzrušující, vážně.“ Vždycky měla hrůzu z lidí, kteří neustále používali slova jako *opravdu*, *upřímně* a *čestně*. Přesto se to od nich naučila. „I když musím přiznat, že jsem neporozuměla všemu. Proč si ho nepozveš do svého pořadu, drahoušku?“

Výbuch smíchu na obou stranách. *Abych uspala posluchače? pomyslela si Christine. Ne, to je ode mě příliš kruté...*

A co otec? Usmíval se. Pokyvoval hlavou. Tvářil se, že sleduje konverzaci. Pohled však měl nepřítomný.

„Já... to víno je skvělé,“ řekl Gérald.

„Ano,“ řekla matka jako ozvěna. „Upřímně, drahoušku, Gérald má pravdu, tvoje víno je úžasné.“

„Grand-Puy-Lacoste 2005,“ odpověděl otec lakonicky.

Naklonil se, aby jim dolil. Christine se v duchu ptala, kdy přijde na přetřes Madelaine. A jak k tomu tématu dospějí, protože dřív nebo později o ní mluvit budou. Dokonce i jakoby mezi řečí, v narážkách, ale s chvějícím se hlasem. Bylo to stejně nevyhnutelné jako krocan podávaný na Štědrý večer. Madelaine umřela před devatenácti lety a on stále nosil smutek. Konstantní, permanentní, takřka profesionální smutek. *Jaká je vaše profese? Já jsem byl novinář a spisovatel, moderátor v rádiu i v televizi. Jistě jste slyšel mluvit o mém pořadu Velký třesk... A dnes? Smutek, jenom smutek.* Na Wikipedii se psalo, že Guy Dorian, vlastním jménem Guy Steinmeyer, je francouzský novinář a spisovatel, narozený 3. července 1948 v Sarrance, v departementu Pyrénées-Atlantiques, který dvacet let moderoval nejslavnější rozhlasový pořad ve Francii, jenž zahájil vysílání 6. ledna 1972 a vysílal se každý den. Celkem se těchto pořadů odvysílalo 6246, během nichž se moderátor setkal se všemi osobnostmi, které ve Francii něco znamenaly: s umělci, politiky, sportovci, spisovateli, vědci, a dokonce se třemi prezidenty, z nichž dva v té době úřad zastávali. Christine si pamatovala několik jmen, mezi nimiž byli Brigitte Bardotová, Arthur Rubinstein, Chagall, Sartre... Pak přestoupil do televize a měl tam stejný úspěch, aspoň dokud reklamní agentury neskoupily vysílací časy a nepřinutily vedení televize změnit obsah vysílání. Program zabírající celý večer a soustřeďující se na jednoho hosta – ačkoliv to byl pořad, kde se říkaly závažné, inteligentní a dokonce *intimní* věci – se najednou stal neatraktivním.

„Jsme tak rádi, že jsme se s vámi seznámili,“ řekla matka. „Christine nám o vás hodně vyprávěla.“

Opravdu? A kdy?

Géraldův rozpačitý pohled jejím směrem.

„Ano... Hodně mi o vás vyprávěla.“

Obrovská lež, která sama o sobě zaváněla falší.

„Jsme moc rádi, že konečně našla toho pravého.“

Ach, to ne, mami. Slitování.

„Christine je člověk, který ví, co chce,“ prohlásil konečně otec.

Dokonalý pár otočil ke Christine hlavu jako dva dokonale synchronizovaní roboti.

„Proto jsme na naši dceru tak pyšní,“ řekla matka jako v ozvěně.

Znovu pohled jejím směrem. Nebyla v něm ani tak pýcha jako spíš fakt, že se je o tom snaží přesvědčit.

„Chtěla jít v našich stopách a tvrdě si za tím šla.“

„Jsme na ni velmi pyšní,“ rozzářil se otec. „Jsme velmi pyšní na *naše* dcery.“

Gérald: „Christine má sestru?“

A je to... Cítila, jak jí do krku stoupá žluč.

„Madelaine byla Christinina starší sestra,“ pospíšil si s vysvětlením otec a hlas mu na okamžik zamutoval jako u pubertáka. „Zahynula... *při neštěstí*. Maddie měla velký talent... Nebylo to pro Christine jednoduché žít v jejím stínu. Ale dostala se z něj. A dokázala, z jakého pevného materiálu je stavěná...“

Vzpomínka jako brutální fleš fotoaparátu v její paměti. Léto roku 1991. Dům v Bonnieux. Přátelé kolem bazénu. Bylo jich hodně. A všichni hleděli na dvě důvěrně známé tváře z televizních obrazovek, které konečně mohli spatřit naživo. A mezi nimi Madelaine. Třináctiletá Madelaine, která se svými malými

ženskými nadry pod tričkem, ženskými boky a žensky oblým zadečkem v přiléhavých šortkách vypadala na šestnáct. Obsluhovala je, koketovala s pohledy mužů, nevinně jim předváděla své půvaby, testovala jejich účinky na mužské libido (Opravdu to Christine v deseti letech *vnímala* takhle? Nebo tu vzpomínku její paměť později rekonstruovala?), naivní nymfíčka, opičící se po dospělých ženách, ačkoliv se dospělou ženou nikdy nestala, *baby doll*, uzavřená v tom dětsky ženském těle. Všechny zmínky o Madelaine Christine pronásledovaly natolik, že se tvář její sestry nakonec před jejíma očima téměř zhmotnila. Znovu ji viděla, jak odkládá táč na kovový stůl, jak si pomaličku stahuje džínovou sukýnku a nátlak a jak nevinným, ale zároveň neuvěřitelně provokativním gestem odhaluje štíhlé tělo, opálené nohy a modré dvoudílné plavky, naplněné na její věk až příliš ženskými křivkami. A Christine viděla (aspoň si myslela, že vidí, ale jen si představovala) muže kolem ní, jak hltají pohledy rodící se půvaby tohoto dospívajícího těla (v Íránu by to tak nedělali, ozvala se v ní feministka) a jak v sobě potlačují chtíč – jejich pohledy byly náhle nepřítomné a zakalené –, dokud vzrušující Lolita neudělala tři kroky lehké jako vánek směrem k okraji bazénu a nevanořila se dokonalým skokem do vody ozářené večerním světlem. Bouře potlesku. Výbuch radosti. Úlevy. Veškeré napětí náhle díky očištěné koupeli pominulo... Dámy a pánové, královna večera! A nejen tohoto večera. Madelaine byla královnou čtyřiašedesát hodin denně. Zatímco Christine byla odsouzena do role její dvorní dámy.

Její oči se setkaly s GERALDOVÝM pohledem. Přečetla si v něm zmatek. *Nikdy jsi mi o své sestře nevyprávěla... Taky jsi mi nikdy neřekla, že tvoji rodiče jsou... panebože... slavní...*

Naznačila mu, aby mlčel.

„Když byla Christine malá,“ řekla matka s úsměvem, „snažila se zoufale sestře vyrovnat.“

Ach ne, mami. Slitování, ty ne, maminko.

„Jako když ji otec učil plavat.“

Zasmála se. Ale otec se nesmál. Ani se na ni nepodíval. Prohlížel si své ruce s dlouhými prsty.

„Bylo to s ní těžké. Ale byla houževnatá. Nechtěla se vzdát. Nikdy. Taková je Christine. Houževnatá. Musela se vyrovnat s velkým vzorem, který měla celé dětství před očima...“

Ano, otec ji opravdu naučil plavat, objevil pro ni knihy jako *Volání pralesa*, *Dvacet tisíc mil pod mořem* a *Knihu džunglí*. Doprovázel ji při prvních návštěvách kina. Choval se k ní něžně a shovívavě (Cože? Já mám přece taky právo na pusy, ne? Nejenom tvoje matka, ale i malá opička...), ale vždycky *o trochu míň než k její sestře*. S Madelaine to bylo něco jiného. Vztah, který se nedal kvalifikovat jinak než jako... vyšší. (*Okamžitě s tím přestaň*, řekl její vnitřní hlas.) Ale byla to přece pravda, ne? „Máš mě rád?“ zeptala se jednou otce, bylo to v den jejích desátých narozenin, pokud si dobře vzpomíná. *Samozřejmě že tě mám rád, opičko...* Zbožňovala, když jí tak říkal, když se mu přitom obličej rozzářil tím širokým televizním úsměvem a říkal jí to hlasem, který všichni znali. Vždycky vybuchla smíchy a vzlykala a zároveň jí všude naskakovala husí kůže. Ale nikdy jí neřekl *moje* opičko. Madelaine vždycky říkal *můj* drahousku, *můj* kolibříčku, *moje* sluníčko. Madelaine se nikdy otce nezeptala, jestli ji má rád. Nepotřebovala se ptát. *Věděla to.*

I když by se tomu otec bránil, i když to skrýval a byl přesvědčený, že spravedlivě rozděluje otcovskou lásku (*Panebože, holka,*

jak se to dneska vyjadřuješ?), vždycky dával přednost Maddie. Christine to se svým malým nedospělým mozečkem instinktivně pochopila už ve svých deseti letech.

A to tím spíš, že fyzicky se otci podobala mnohem víc. Mnohokrát slyšela narážku: „Hrozně se podobáš svému otci, máš stejný obličej, mluvíš stejně jako on, máš...“

„PANEBOŽE, MĚLAS MĚ NA TO UPOZORNIT!“ vyčetl jí Gérard v autě.

„Upozornit na co?“

Měl oči kulaté jako kulečnickové koule.

„Že byli tví rodiče slavní!“

„A kolik lidí si na ně dnes pamatuje?“

Spousta, odpověděl jí vnitřní hlas. Patnáct let po svém posledním vysílání dostávali rodiče každý rok hromady pošty. Sláva je jako rakovina, nechává metastázy všude.

„Já si na ně pamatuju! Pamatuju si, jak moje matka seděla s uchem přilepeným k rádiu, když jsem se vracel ze školy, a nábožně poslouchala hlas tvého otce, který mluvil s nějakým umělcem, politikem nebo intelektuálem. A ta slavná znělka...“

„George Delerue,“ upřesnila proti své vůli.

„Ano,“ odpověděl a zazpíval několik tónů. Cembalo, Hammondovy varhany a flétna, vzpomněla si Christine. Nadčasová hudba, klíč k dětství. Hudební zosobnění Madelaine. „Uvědomuješ si, že jejich pořady změnily náš pohled na svět? Že formovaly celé generace? A tvoje matka! Kolikrát jsem si pustil rádio i jako dospělý a uslyšel její hlas! Proč jsi mi neřekla své jméno?“

„Tohle je moje jméno,“ vzepřela se. „Nevidím žádný důvod ho měnit.“

„Stejně jsi mě na to měla upozornit...“

„Je mi líto, chtěla jsem tě překvapit.“

„Tak to se ti tedy povedlo. Tví rodiče jsou neuvěřitelní. *Neuvěřitelní...* Dokonalý pár. Kolik měsíců spolu chodíme? A ty jsi mi o nich nikdy neřekla. Proč?“

Dobrá otázka.

„Není to moje oblíbené téma.“

A SAKRA... Zamkla Saab a přes zasněženou ulici zamířila k domu. Cesta byla plná boulí, nových reliéfů a pastí a kráčelo se po ní stejně jako po Měsíci. Bylo jí špatně a měla pocit, že jí žaludek exploduje. V duchu si říkala, že je v tomhle pravidelném vánočním obžerství něco špatného.

Obscénního...

Stejně obscénního jako bolest jejího otce. Někdy se na něj Christine strašně zlobila kvůli té nekonečné bolesti, do níž se pohřbil. Mnohokrát měla chuť zařvat mu do obličeje: *My jsme ji taky ztratili! My jsme ji taky milovali! Nemáš na tu bolest monopol! Už jednou mu vyoperovali nádor na slinivce. Kdy přijde další operace?* Na okamžik Christine napadlo, jestli člověk může spáchat sebevraždu kvůli rakovině.

Byla tak rozrušená, že musela dvakrát vytukat vstupní kód. Studená a temná hala ji spolkla jako hrob. Zachvěla se. Zamířila ke schránkám. Na okamžik pocítila strach, když odemykala tu svoji. *Žádná pošta.* Oddychla si. Na mříži výtahu našla cedulku: Mimo provoz. Zaklela. Pak pokrčila rameny. Logické vyústění katastrofického dne.

Vydala se nahoru po schodišti, které bylo stejně tiché jako celý dům. Na několik vteřin se zastavila ve druhém patře, když zhaslo světlo. Přes dveře zachytila několik přidušených zvuků televize a dětského křiku. Pak stoupala dál a ani si nerozsvítila. Šedivé světlo z venkovního osvětlení jí stačilo.

Cítila se unavená a zbavená odvahy. Tenhle den byl od začátku do konce jen jeden velký průšvih.

„Tví rodiče jsou neuvěřitelní. Neuvěřitelní... Dokonalý pár.“

Můj milý Géralde, ty vždycky najdeš slovo pro zasmání.

Z patra, kde bydlela, se žádný zvuk neozýval, ale to bylo normální, protože její sousedka se chovala tiše jako myška s výjimkou okamžiků, kdy otevřela svou zlou pusou. Christine zbývaly poslední dva schody, když ten zápach ucítila poprvé.

Ucpala si nos.

Co je to za divný smrad? Visel ve vzduchu. Nebyl to známý nepříjemný pach zaprášeného a prošlapaného koberce ležícího na schodech.

Byl to mnohem silnější zápach.

Čpavý...

Christine polkla. Smrdělo to jako moč. *Fuj, to je strašný. Zamířila ke svým dveřím. Fuj, to je fakt nechutné, fakt nechutné.*

Zmáčkla vypínač a sklonila se dolů. Snažila se přitom dýchat ústy a nikoliv nosem, ale stejně se jí zvedl žaludek. Dolní část dveří a rohožka byly mokré. Pod rohožkou byla velká louže. Nějaké zvíře se tady muselo před chvílí vymočit. *Sakra.* Jenomže sousedka žádné zvíře neměla. Dokonce kdysi prohlásila, že existují lidi, „kteří se starají víc o zvířata než o člověka“. Ten den viděla, jak sousedka shora vede na vodítku svého pudla. Udělal to ten

puhl odshora? Nevydržel to dolů na ulici? Stalo se to poprvé, ale jeho majitelka to aspoň mohla utřít... Christine si slíbila, že jí to vytkne, až se s ní příště uvidí. V tu chvíli začal za dveřmi zvonit telefon.

Hrábla do kabelky a hledala klíče. Našla je jako obvykle až úplně na dně, pod změtí papírových kapesníků, sluchátek, mentolových žvýkaček, propisovaček a rtěnek... Telefon v bytě zvonil dál. Panovačně, nedočkavě.

Odemkla dveře. Překročila kaluž pod rohožkou. Odhodila kabelku na pohovku a rozběhla se k pevné lince.

„Haló?“

Ve sluchátku slyšela dech.

„Haló?“ zopakovala.

„*Mohlas tu ubohou ženu zachránit, Christine... Ale neudělalas to... Teď už je příliš pozdě.*“

Trhla sebou. Mužský hlas. Rozbušilo se jí srdce.

„Kdo volá?“

Žádná odpověď. Nic než dech, ale ona ten vřelý, hluboký, trochu sykavý hlas bez akcentu poznala. Zase měla dojem, že muž, který s ní mluví, se nachází ve tmě.

„Kdo jste?“ zeptala se.

„*A kdo jsi ty, Christine? Víš to? Kdo jsi opravdu? Už sis takovou otázku někdy položila?*“

Ten člověk jí oslovoval Christine. Zná ji! Vzpomněla si na policistova slova. „A co když se ten dopis neocitl ve vaší schránce omylem?“

Slyšela ve svých slovech ozvěnu jeho hlasu, když řekla:

„Kdo je u telefonu? Zavolám policii.“

BERNARD MINIER

„A co jim řekneš?“

Muž na druhém konci aparátu se nezdál vůbec znepokojený. Jeho klidná sebejistota vyvolala v Christine paniku.

„Udělala jsem všechno, co jsem mohla. Dala jsem ten dopis policii,“ začala se hájit a v hlavě jí hučelo, jako by bylo normální, že se před tím neznámým člověkem ospravedlňuje. „A vy? Co jste...“

(Vám nevadí, že jste nechal někoho umřít?)

„...udělal? A kde jste vzal moje telefonní číslo?“

„Tss... tss... Bojím se, že to nestačilo. Vůbec to nestačilo. Myslím, žeš měla udělat mnohem víc, ale ty sis nechtěla kazit Vánoce, že?“

„Řekněte mi, kdo jste, nebo...“

(Mluvíš o solidaritě, ale nechala jsi někoho na Vánoce spáchat sebevraždu.)

„...zavěším. Co ode mě chcete?“

V hlavě jí hučel roj vos.

„Líbí se ti tahle hra, Christine?“

Neodpověděla. O jaké hře to mluví?

„Christine, slyšíš mě?“

Ano, ano, slyšela ho. Ale neměla sílu pronést jediné slovo.

„Líbí se ti to? Protože jsme ještě neskončili. Kdepak. Teprve jsme začali.“

6.

Sólista

SERVAZ HLEDĚL NA BALÍČEK. V ústech mu přitom vyschlo. Měl pocit, že ho na zátylku škrábe nějaký pařát a že další pařát se mu noří do hrudi. Balíček byl nicméně menší než ten předešlý. Bylo na něm razítko Toulouse, ale to samozřejmě vůbec nic neznamenal. Vzhledem k jeho velikosti se tentokrát každopádně nemohlo jednat o krabici s izolační vrstvou. Jedenáctkrát devět centimetrů.

Nebyl tam uvedený žádný odesílatel, žádný pan Osoba... Servaz zaváhal a pak jedním škubnutím roztrhl papír. Věděl, že by to neměl dělat, že by měl zavolat laboratoř, aby prozkoumali všechny švy, aby krabici posypali práškem na snímání otisků. Že by ho měl dát do igelitového pytle a odnést k prozkoumání. Ale na předešlém balíku neobjevili nic, takže byl přesvědčený, že ani na tomhle by nic nenašli.

Krabice byla z tvrdého šedého kartonu a víko k ní těsně přiléhalo. Vyhlédl oknem na zasněženou krajinu, zhluboka se nadechl a potom krabici chvějícími se prsty otevřel. Pohled mu sklouzl na dno. Plíce se mu naplnily vzduchem, jak ho zavalila úleva. Nebylo to to, co čekal. *Prst, toho se bál. Nebo kadeře vlasů, ucho...*

Místo toho tam ležela karta s červeným logem, které tvořila koruna, klíč a písmena T a W.

Pod ním bylo malými písmeny napsáno: *Hotel Thomas Wilson*.

Elektronický klíč od hotelového pokoje... Bylo na něm uvedené i číslo pokoje: 117. A pod ním na červené saténové podložce ležel složený papírek. Servaz ho rozložil.

Schůzka zítra v pokoji číslo 117.

Kulaté plynulé písmo bez výrazných hran. Modrý inkoust...
Ženské písmo?

Napadlo ho, která žena touží po schůzce v luxusním hotelu s depresivním poldou? A o jakou schůzku se to vůbec jedná? O milostnou? O co jiného by mohlo v hotelovém pokoji jít? *Charlène*? Během jeho „rekonvalescence“ ho přijela navštívit dvakrát. *Charlène Espérandieuová* byla nejen nejkrásnější žena, jakou kdy potkal, ale také manželka jeho zástupce. Před čtyřmi lety se sblížili natolik, že se málem dopustili něčeho nenapravitelného. *Charlène* byla velmi přitažlivá. Zachránilo je to, že v době, kdy se sblížili, byla v sedmém měsíci těhotenství a že Vincent byl jeho nejlepší přítel... Stal se ostatně kmotrem jejich syna.

Do jeho života se navíc vrátila *Marianne*. *Charlène Espérandieuová* se vytratila v mlze a jejich vztah zůstal v embryonálním stadiu. Jenomže při každé návštěvě nejenže popletla hlavu všem pacientům, které potkala, ale svým způsobem znovu popletla hlavu i Servazovi. Věděl, proč k tomu došlo. Byl zranitelný, měl deprese a cítil se osamělý. Představoval snadnou kořist. A *Charlène* byla stále tak krásná, sexy a odzbrojující.

A taky *ztracená*...

Je to ona, kdo ho zve na schůzku, a v případě, že ano, proč tak najednou? Proč teď?

Nebo ten klíč znamená něco jiného?

Znovu se na něj podíval. Roztrásla ho zimnice. Už jednou tenhle hotel na Wilsonově náměstí, jeden z nejluxusnějších v Toulouse, navštívil. Byl tam kvůli vyšetřování. Na kartě bylo pod názvem i číslo telefonu. Vytáhl mobil.

„Hotel Thomas Wilson.“

„Chtěl bych si rezervovat pokoj.“

„Ano, pane. Standardní, delux nebo apartmá?“

„Číslo 117.“

Ticho na druhém konci aparátu.

„Na kdy ho potřebujete?“

„Na zítřek.“

Slyšel cvakání klávesnice.

„Je mi líto, ale tenhle pokoj je už rezervovaný. Ale můžu vám nabídnout podobný...“

„Ne, díky. Chci tenhle.“

„Můžu vědět, proč chcete právě tenhle pokoj?“ zeptal se hlas, v němž se teď ozýval náznak nedůvěry. „Je to krásný pokoj, ale máme i jiné, které...“

„Říkám vám, že chci tenhle.“

Další ticho.

„Tak v tom případě vidím jen jedinou možnost. Mám vaše telefonní číslo, kdyby se pokoj uvolnil, okamžitě vám dám vědět, pane...?“

Zaváhal. Ostatně, proč ne?

BERNARD MINIER

„Servaz,“ řekl.

„Říkal jste Servaz? S-E-R-V-A-Z?“

„Ano, proč?“

„V tom případě nechápu. Ten pokoj jste si už přece rezervoval.“

7.

Vibrato

ZDÁLO SE JÍ, ŽE BĚŽÍ LESEM a že ji pronásleduje něco strašného a zrůdného. Nevěděla, co to je, ale o zrůdnosti té věci za sebou nepochybovala. Mezi stromy spatřila starou farmu se shlukem budov kolem. Zcela na konci sil se zhroutila do sněhu jen pár metrů od vrat. Když zvedla hlavu, na prahu stál její otec v přiléhavém tričku, v kalhotách s kšandami a ve farmářských bagančatech. „Máš tady dopis,“ řekl. Hodil ho před ni na zem a zabouchl vrata. V tu chvíli se probudila.

Strach. Pot. Bušení srdce. *Bum bum bum...* Vztyčila se a otevřela oči a ústa. Tachykardie v hrudi pokračovala. V podpaží, na čele a na zádech jí stál pot. Byla úplně promočená. I prostěradlo bylo promočené. Mezi žaluziemi prosvítalo bledé zimní slunce jako v horečce. Jak dlouho spala?

8 hodin 01 minut.

Ach ne, ještě ne! Ústa měla slepená. Vzpomněla si, že si večer vzala prášek na spaní. První po hrozně dlouhé době. Prášek na spaní a džin s tonikem. Ne, *dva* džiny s tonikem. Sedla si, oči otekly spánkem. Jakmile se pohnula, Iggy vyskočil na postel, začal jí lízat obličej a vyžadovat ranní dávku krmení. Pohládila ho. Me-

chanicky. V hlavě jí běžel film předchozích hodin: *štědrovečerní večeře, telefonát při vysílání, kaluž moče na rohožce a nakonec ten chlap v telefonu...*

Záměrně zpomalila dýchání. Zaposlouchala se do ticha panujícího v bytě. Jako by tady mohl někdo být. Znovu nastražila uši...

Nic. Kromě Iggyho, který už začínal být netrpělivý. Jeho kulaté něžné oči na ni upřeně hleděly a nechápaly. Z černého čumáku mu visela špička růžového jazyka. Vstala. Vyšla z ložnice a v koupelně si z hory prádla, zmačkaných prostěradel, kalhotek a mokrých ručníků, vytáhla tričko. U umyvadla si napustila vodu do skleničky na zuby. Vypila ji na ex. Stropní světlo pořád blikalo. Byla z toho nervózní. Přešla do kuchyňského koutu a nalila si šálek kávy. Ve chvíli, kdy otevřela ledničku, si uvědomila, že vůbec nemá chuť na jídlo.

Znovu si vzpomněla na kaluž moče...

Včera nesebrala odvalu ji utřít. Spokojila se jen s tím, že zamkla dveře na dva západy. Zamířila ke vstupním dveřím, odemkla je a otevřela. Pořád to tam smrdělo, ale už to nebylo tak intenzivní, aby si musela ucpávat nos.

Neměla čas se tím teď zabývat. Rozhodla se, že udělá to nejjednodušší, co může: že vezme rohožku, vyhodí ji a koupí novou. Večer ji odnese do popelnice. Nepřipadalo v úvahu vzít *to* do bytu. A náhle ji přepadla nepříjemná, odporná a vlezlá myšlenka... *A co když to NENÍ zvířecí moč?* Telefon zazvonil přesně v okamžiku, kdy došla ke dveřím. *To nemohla být náhoda...* Někdo na ni čekal, sledoval ji... Byl to ten muž, co jí volal do rádia? Je možné, že jí *pomočil* dveře? Při téhle myšlence škytla a s pohledem upřeným na odpornou promočenou rohožku začala couvat. Strach byl

zpátky. Jako vedlejší efekt se jí zjevila představa muže sedícího na schodech do dalšího patra a sledujícího její příchod. Podívala se směrem k výtahu. Srdce jí bušilo. Přemohla se, došla až k výtahu a stiskla přivolávací knoflík. Okamžitě se z šachty ozval zvuk motoru a skřípání výtahové klece.

Vyřadil výtah z provozu? Nebo už začíná být paranoidní?

Rádio...

Hodiny ubíhaly. Nikdy neměla zpoždění, nikdy za sedm let, a teď už se jí to stalo podruhé za sebou. Vběhla zpátky do bytu a zamkla dveře.

Ve sprše ji napadlo, že jedinou překážkou mezi ní a tím mužem je starý a určitě neúčinný zámek. Musí ho dát okamžitě vyměnit a pořídí si i bezpečnostní zámek. Spěchá to... Utřela se a pak šla s ručníkem obtočeným kolem těla k počítači. Otevřela Zlaté stránky. První tři zámečníci, kterým zavolala, jí řekli, že v nejbližších dnech nemůžou. Podívala se na nástěnné hodiny. 8 hodin 25 minut... *Dělej!*

„Dnes večer v 17 hodin, vyhovuje vám to?“ odpověděl čtvrtý.

„Super.“

Dala mu adresu a zavěsila. Rychle se oblékla. Dnes žádné líčení, nemá na to čas. Iggy seděl u dveří. Vesele vrtěl ocasem. Christine cítila, jak se jí sevřelo srdce. Včera večer s ním nešla na procházku a on se poslušně vyčural do bedničky s novinovým papírem, kterou mu připravila pro nutné případy. Včera večer ji přepadla panika při představě, že by měla jít ven na ulici po tom, co se stalo. Pes marně čekal na večerní procházku a zoufale a nevěřícně běhal od ní ke dveřím.

Už je to čtyřiaadvacet hodin, co ho naposled vyvenčila...

BERNARD MINIER

„Nezlob se,“ řekla mu, pohladila ho po hlavě a hrdlo přitom měla sevřené. „Je mi to fakt líto, Iggy. Dnes večer vyrazíme na dlouhou procházku, slibuju.“

Pes k ní tázavě zvedl oči. Nevěděla proč, ale znovu pocítila nechuť vůbec chodit ven.

„Máš mé slovo. Půjdeme na dlouhou, dlouhou procházku...“

Ale představa, že bude muset čelit tmě v pustých ulicích, ji ve skutečnosti naplňovala hrůzou.

„PROBOHA, CHRISTINE, CO TO PROVÁDÍŠ?“

„Je mi líto, už se to nestane.“

Chtěla proběhnout kolem programového ředitele Guillaumota, ale on ji chytil za ruku.

„Pojď do mé kanceláře.“

„Co? Už teď mám zpoždění. Vysílání začíná za necelých dvacet minut.“

„Kašlem na to. Musím ti něco ukázat.“

Tón byl kategorický. Ustoupil, nechal ji projít a zavřel za ní dveře své kanceláře. Plakáty na stěnách vychvalující zásluhy rádia, varná konvice a počítač, na němž běželo vysílání. Naklonil se ke stolu.

„Dáš si kafe?“

„Máme na to čas?“

„Espresso, nebo lungo?“

„Espresso s cukrem.“

Postavil před ni šálek a sedl si na své místo. Zkřížil prsty. Upřeně se na ni zahleděl.

„Omlouvám se... Omlouvám se za to zpoždění,“ začala.

Přešel její omluvy nedbalým gestem a laskavě se na ni usmál.

„Tím se vůbec netrap. Vždycky jsi chodila přesně, Christine. Jak dlouho už spolu děláme? Šest, sedm let? Nikdy jsi nepřišla pozdě. Můžu pro tebe něco udělat? Nejsi nemocná? Trávíš tady spoustu času...“

„Ne, ne, vůbec ne.“

Spokojeně pokýval hlavou.

„Tím líp, tím líp... A jak se ti spolupracuje s ostatními?“

Na okamžik nevěděla, kam tím míří.

„Dobře... Od tebe jsem se naučila, co to je rádio,“ řekla.
„Všechno je v pořádku... Proč?“

„A jak vycházíš s Beckerem?“

Usmála se.

„Znáš Beckera... Víš, jakou má povahu. Nikdy jsem se jím ne- nechala vyvést z míry. Proč bych s tím měla začínat teď? Hele, díky za kafe, ale už...“

Přerušil ji pohybem ruky, otevřel šuplík, vyndal z něj dvě tuby léků a podal jí je.

„Co to je?“ zeptala se.

Tázavě na ni hleděl.

„To mi řekni ty.“

Podívala se na etikety. Xanax. Silné anxiolytikum. Floxyfral. Antidepresivum používané při vážných případech deprese a úzkosti. Silná chemie používaná při těžkých případech. Znovu si prohlédla obě tuby a pak tázavě pohlédla na programového ředitele.

„Nerozumím,“ řekla a zamračila se.

„Jsi si jistá, že je všechno v pořádku, Christine? V posledních dnech se chováš divně. Nechceš mi něco říct?“

Vzpomněla si na to, co se stalo včera, na ten telefonát. Toužila se s tím někomu svěřit, ale určitě ne jemu. Ale žádného jiného důvěrníka neměla. A co Gérald? Musí říct Géraldovi, co se stalo.

„Promiň,“ pokračoval, „neměl jsem se ti hrabat v šuplících... Ale hledal jsem seznam příštích hostů a našel jsem tohle... Jsi si jistá, že o tom se mnou nechceš mluvit?“

„Tohle jsi našel v mém šuplíku?“

Díval se na ni s výrazem policisty z televizního seriálu, který hledí na podezřelého zapírajícího to, co je evidentní.

„No tak, Christine... Jsem tvůj přítel... Můžeš...“

„Nevím, jak se ty věci ocitly v mém šuplíku! Někdo si spletl psací stůl... Moje to není!“

Guillaumot vzdychl.

„Poslyš, jsou věci...“

„Není to moje, SAKRA! Jak ti to mám říct?“

Zvýšila hlas. Zamračeně na ni hleděl. Než mohl cokoliv dodat, praskla dveřmi a zamířila ke svému psacímu stolu, sledována všemi pohledy z *open space*.

„Krucinál, Chris, kde jsi?“ vykřikl Ilan. „Vidělas, kolik...?“

„Buď tak laskav a mlč, ano?“

„BRÍFINK ZA PĚT MINUT, CHRISTINE.“

Tentokrát se na ni ani nepodíval a zmizel ve své kanceláři. Stiskla zuby a podívala se na e-maily na obrazovce svého počítače. Cítila, jak v ní narůstá vztek. Jak se má soustředit, když ji pronásleduje ten šílenec, jehož slova jí doslova požírají mozek?

A jak se ty prášky ocitly v jejím psacím stole? Vzdychla, na okamžik zavřela oči a potom je znovu otevřela. Rozhlédla se kolem.

Ilan sedící u sousedního stolu byl rudý a vypadal, jako když se chystá vzápětí vybuchnout.

Ani on se na ni neodvážil podívat. Předstíral, že soustředěně čte časopisy a noviny, které měl rozložené před sebou na stole, a že z nich připravuje další zprávy. Propisovačka se mu v ruce chvěla vzteky.

„Do hajzlu, vidělas to?“ zeptal se náhle.

Christine na něj znepokojeně pohlédla. Propisovačka v ruce se mu stále chvěla, stejně jako hlas.

„Jedna matka dala svému synovi, narozenému 11. září, jméno *Džihád* a posílala ho do školky v tričku s nápisem: Narodil jsem se 11. září, jsem bomba. Tyhle trička prý volně prodávají a mají s nimi úspěch... Tříletej kluk. Do prdele! Tričko mu věnoval jeho strýček, a víš, jak zněla obhajoba jejich advokáta? *Pokud by chtěla má klientka použít svého syna k oslavě zločinu, neoblékala by ho do tohoto trička do školky, kde jsou děti, které stejně neumějí číst, ale vodila by ho po městě.* Věřila bys tomu? Věříš tomu? A učitelé a rodiče těch dětí taky možná neumějí číst.“

Znechuceně potřásl hlavou. Přesně v tu chvíli začal Christine vibrovat v kapse mobil a ona cítila, jak jí znovu naskakuje husí kůže. Na displeji viděla skryté číslo.

„Ano?“

„Christine Steinmeyerová?“

Mužský hlas, ale ne ten ze včerejšího večera. Hlas bez přízvuku. Ne tak vážný a ne tak naléhavý.

„Ano, to jsem já,“ řekla opatrně.